

LEVON

Cale Henituse

ดั่งพวง
แหวน
เลาฟอง

백작가의 망나니가
되었다

YU RYEO-HAN
Author

1

ATIMA & Novmbr
Translators

Novel

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

1

Yu Ryeo-Han (유려한)

เชียน

ATIMA & Novmbr

๓๒๖

115014 ด็องราทึมพัลลิตัน

อัมพาลแห่งตระกูลเคานต์ 1

백작가의 망나니가 되었다

Levon

โนเคอริบรัชทอมรินทร์ คอ์เปอเรนส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chunggeoram, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Chunggeoram through IP PRIME, Buncheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8170-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอัมรินทร์ คอ์เปอเรนส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปปกร สันธิ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศุภกร ประคองโพธิ์ทอง • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์ • คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชัทอง, ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับนักอ่านทุกท่านสู่นิยายแฟนตาซีแปลเกาหลีเรื่องดังที่มียอดอ่านกว่า 180 ล้านครั้งบนแพลตฟอร์มออนไลน์ เรตติ้งพุ่งแรง ทั้งฉบับนิยายและเว็บตูน จนได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาต่างประเทศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีน ทางสำนักพิมพ์ขอเชิญนักอ่านทุกท่านโลดแล่นไปในเรื่องราวแฟนตาซีสุดครबरสกับเรื่อง **อัครพาลแห่งตระกูลเคานต์**

จะเป็นอย่างไรถ้าลิมตาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองกลายเป็นตัวละครในนิยาย แถมยังเป็นถึงคุณชายอัครพาลแห่งตระกูลเคานต์ผู้ปกครองอาณาจักรอีกด้วย **คิมรุกซู** พบว่าเขาทะลุมิติเข้ามาในนิยายเรื่อง **กำเนิดวีรชน** ที่ตัวเองอ่านก่อนนอนซึ่งเป็นนิยายเกี่ยวกับการกำเนิดของเหล่าวีรบุรุษผู้กล้า และการต่อสู้บนดินแดนอันกว้างใหญ่ เขาได้สวมร่างของ **เคล เฮนิทูล** บุตรชายคนโตของท่านเคานต์เฮนิทูล อัครพาลชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่ไปหาเรื่องชเวฮัน ตัวเอกนิยายจนโดนอัดเสียνωม

คิมรุกซูไม่มีทางยอมให้ตัวเองลงเอยแบบเดียวกับเคลในต้นฉบับแน่ ๆ เขาจะต้องใช้ข้อมูลที่มีเพื่อเอาตัวรอดและมีชีวิตอันสงบสุข อันดับแรกเขาต้องแข็งแกร่งพอจะปกป้องตัวเอง จากนั้นก็หลีกเลี่ยงการปะทะกับตัวเอก จากนั้นก็ส่งตัวอันตรายในบ้านของเขาออกไปพร้อมกับอีกฝ่ายเสียเลย

แต่ดูเหมือนคำว่า 'ชีวิตสงบสุข' จะเป็นตั้งคำอาถรรพ์ เพราะดูเหมือนชีวิตของเขาจะไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่ตั้งใจไว้ ท้ายที่สุดแล้วเขาจะสามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบายดังใจหวังได้หรือไม่ ต้นฉบับนิยายจะเปลี่ยนไปมากเพียงใดเมื่อเคลคนนี้ไม่ใช่เคลตัวจริง

ถ้าทุกท่านพร้อมแล้วก็พลิกหน้าต่อไปกันเลย!

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกริ๊งลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

บทนำ

พอสามตาชัยมา ผมก็เข้ามาอยู่ในนิยายซะแล้ว

‘กำเนิดวีรชน’

นิยายที่เล่าถึงการถือกำเนิดของเหล่าวีรชนมากมายบนดินแดนอันกว้างใหญ่และการต่อสู้ของพวกเขาผ่านตัวเอกซึ่งเป็นเด็กหนุ่มผู้ทะลุมิติข้ามไปยังอีกโลกหนึ่ง

ผมหลุดเข้ามาในนิยายเรื่องนั้น

แถมยังเป็นถึงคุณชายอันธพาลแห่งตระกูลคานต์ซึ่งปกครองอาณาเขตของหมู่บ้านที่ตัวเอกผู้ทะลุมิติได้มาเยือนเป็นแห่งแรกอีกด้วย

ทว่าปัญหาคือ หมู่บ้านแห่งนั้นถูกล้างบางจนทำให้ตัวเอกเริ่มจิตใจบิดเบี้ยว

และปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นก็คือ ไอ้เจ้าอันธพาลนี่ดันไปหาเรื่องตัวเอกอย่างไม่รู้โอ้ไหน่อีเห่น จนถูกอีกฝ่ายอัดซะน่วมเลยนะสิ

“...เป็นเรื่องแล้วสิเนี่ย”

ดูเหมือนว่ากำลังจะมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นกับผมในไม่ช้า

แต่มันก็น่าคุ้มค่าที่จะลองดู

1

เมื่อลืมตาขึ้นมา

ชายหนุ่ม รู้สึกถึงมือใครบางคนที่แตะลงบนร่างกายของเขาอย่างแผ่วเบา ล้มพับสหายบกร้านชวนให้คิดถึงฝ่ามือของพ่อแม่ที่ตรากตรำทำงานหนักนั้น ช่างอบอุ่นเหลือเกิน

“นายน้อย เข้าแล้วนะครับ”

ทว่าน้ำเสียงนั้นกลับน่าเกรงขาม ทำเอาเขาขนลุกชันจนต้องลืมตาขึ้นทันที แต่แทนที่จะเห็นแสงแดดยามเช้าส่องสว่างผ่านหน้าต่างเข้ามาอาบไล้ดวงตาของชายหนุ่มอย่างอบอุ่น ทำให้ถึงกลายเป็นชายชราคนหนึ่งที่กำลังมองมาด้วยแววตาที่ชานานไปเสียได้

“ทำไมวันนี้ปลุกแค่ครั้งเดียวก็ตื่นแล้วล่ะครับ”

“หา?”

“นายท่านบ่นว่าอยากรับประทานอาหารกับนายน้อยหลังจากไม่ได้ร่วมโต๊ะกันมาพักใหญ่ เห็นที่วันนี้คงจะเป็นไปได้แล้วสินะครับ”

เขามองข้ามไหล่ของชายชราไปยังภาพสะท้อนในกระจก ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มอายุราวไม่เกียติสิบปีกำลังสบตากลับมาด้วยสีหน้าก้ำกึ่งไม่รู้ว่ามองอย่างไรก็ดูเหมือนว่าชายคนนั้นจะเป็นตัวเขาเอง

“นายน้อยเคล?”

เมื่อชายหนุ่มหันไปตามน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยความเป็นห่วงเป็นใย เขาก็พบกับสายตาเจือแววกังวลจากข้าวรับใช้ชรา ทว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความ

ห่วงใยและความกังวลใจนั้น

ชายหนุ่มไต่ยินที่อีกฝ่ายเรียกอย่างชัดเจน

“นายน้อยเคล”

ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกับชื่อนี้สัก แต่แล้วก็เปลือยตัวออกมาจนได้

“เคล เฮนิทูล?”

ชายชรามองเขาราวกับกำลังมองหลานชายแท้ ๆ ของตนเอง

“ครับ นายน้อย ดูท่าคงยังไม่สร้างเมชาติสินะครับ”

คำตอบนั้นคือการยืนยัน ชายหนุ่มปลันนิกถึงอีกชื่อหนึ่งที่มีความสำคัญกับอีกฝ่ายยิ่งกว่าเคล เฮนิทูล ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“...ปีครอส”

“หมายถึงลูกชายของกระผมหรือครับ”

“...หัวหน้าพ่อครับ”

“ใช่ครับ ลูกชายกระผมเป็นหัวหน้าพ่อครับ วันนี้นายน้อยอยากจะทำอะไรที่ช่วยแก้อาการเมาค้างด้วยหรือเปล่าครับ”

ทันใดนั้น ชายหนุ่มก็รู้สึกหน้ามืดและเวียนหัวขึ้นมาอย่างฉับพลัน เขาก้มหน้าลงแล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมขมับ

“นายน้อยยังไม่หายเมาค้างหรือครับ จะให้กระผมเรียกหมอ หรือว่านายน้อยจะอาบหน้าเลยดีครับ”

ชายหนุ่มมองเห็นปลายผมสีแดงระไบหน้าขณะก้มศีรษะลง เส้นผมสีแดงสดนี้ต่างจากตัวเขาที่มีผมสีดำสนิทอย่างสิ้นเชิง

‘เคล เฮนิทูล’ ‘ปีครอส’ และ ‘รอน’ พ่อของปีครอส

ทั้งหมดล้วนเป็นตัวละครที่ปรากฏขึ้นในช่วงต้นของนิยายเรื่อง*กำเนิดวีรชน*ที่เขาอ่านเมื่อคืนแล้วเปลือยกลับไป

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นก่อนกวาดตามองไปรอบ ๆ ภาพของห้องนอนที่ปรากฏสู่สายตาทำให้นึกถึงคฤหาสน์เก่าแก่ในยุโรปซึ่งแตกต่างจากเกาหลีโดยสิ้นเชิง ทุกมุมห้องล้วนได้รับการตกแต่งอย่างวิจิตรทูลหรรษาและมีรสนิยมน

“นายน้อย?”

ชายหนุ่มเอ่ยกับรอน ตาแก่ที่แสรังทำเป็นอ่อนโยนและมีเมตตา
“น้ำเย็น”

“ครับ?”

ตอนนี้เขาต้องการอะไรสักอย่างมากระตุ้นให้ตนเองได้สติ และเมื่อมองไปทางชายชราผู้มีชื่อว่า ‘รอน’ อีกครั้ง เขาก็ยังคงเห็นภาพของเคล เฮนิทูลสสะท้อนบนกระจกที่อยู่ด้านหลังอีกฝ่ายเช่นเดิม

ยังปลอดภัยไว้รอยขีดข่วนอยู่แฮะ

ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะยังไม่ได้ปะทะกับตัวเอกของนิยาย

ใบหน้านี้หล่อเหลาสอาดสะอ้านดึงดูดให้มองจนไม่อาจละสายตา

พอลืมตาขึ้นมาก็อีกทีเขาก็กลายเป็นเคล เฮนิทูลส ไปเสียแล้ว

ในช่วงต้นของนิยาย*กำเนิดวีรชน* เคล เฮนิทูลส คือจอมอันทพาลที่โดนตัวเอกอัดจนปางตาย ซึ่งนั่นก็คือตัวเอง

“ปกติหนายน้อยไม่อาบน้ำเย็น คงจะหมายถึงน้ำดื่มใช่ไหมครับ”

เคลเหลือบตากลับมามองรอนผู้แสรังทำเป็นโอบอ้อมอารี ทว่าความจริงกลับซุกซ่อนธาตุแท้และนิสัยอันโหดร้ายไว้ภายใน ชายหนุ่มเอ่ยกับอีกฝ่าย

“ขอเป็นน้ำดื่มแล้วกัน”

ดื่มน้ำเย็นตั้งสติก่อนแล้วค่อยว่ากัน

“กระผมจะจัดเตรียมให้เดี๋ยวนี้ครับ”

“ดี ขอบใจ”

รอนชะงักไปชั่วขณะและเผยสีหน้าซบซ้อนเกินบรรยาย ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ทันสังเกตเห็น

ในห้องนอนมีเพียงน้ำอุ่น รอนจึงต้องออกไปเอาน้ำเย็นจากข้างนอก เคลที่อยู่ในห้องเพียงลำพังลุกขึ้นจากเตียงแล้วเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำเป็นอันดับแรก หากว่าเป็นโลกในนิยายจริงๆ ละก็ จะต้องมึนกระຈกບานใหญ่ที่สุดอยู่ในนั้น

ในห้องอาบน้ำมีกระจกขนาดใหญ่เต็มตัวติดอยู่จริงดังคาด เคล เฮนิทูลสต่างจากคนทั่วไป เขาให้ความสนใจในรูปร่างหน้าตาของตนมากกว่าสิ่งใด

ถึงขนาดติดกระจกขนาดมทึมาเอาไว้ในห้องอาบน้ำส่วนตัวเลยทีเดียวนะ

ภาพของชายหนุ่มที่สะท้อนให้เห็นนั้นมีรูปร่างยอดเยี่ยมทีเดียว ต้องเรียกว่าเป็นหุ่นที่ใส่เสื้อผ้าแบบไหนก็ดูดีหรือเปล่านะ

“เคลจจริง ๆ ด้วยแฮะ”

ชายหนุ่มในกระจกมีลักษณะตรงกับเคล เฮนิทูล ตามนิยายทุกประการ ใน*ก้านิเดวีรชน* ได้บรรยายเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของเขาเอาไว้ละเอียดครบถ้วนด้วยเหตุนี้ ทันทีที่เห็นภาพสะท้อนของตน เขาจึงไม่อาจนึกถึงใครได้อีก นอกจากคนผู้นี้

เป็นไปได้ไหมว่าเวลาคนเราตกใจและสับสนมาก ๆ ก็จะมีอาการหลงเคล ไม่สติ มึนงง คิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนอย่างใจเย็น

ในวันหยุดที่ไม่มีอะไรพิเศษ เขานึกอยากอ่านนิยายแฟนตาซีจากหนังสือเล่มที่ไม่ได้แต่จะมานานมากกว่าอ่านผ่านหน้าจอโทรศัพท์ เลยแวะเข้าร้านเช่าหนังสือ ด้วยความตั้งใจว่าจะอ่านให้จบภายในหนึ่งวัน เขาจึงเช่าทั้งหมดตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้าย

ชื่อของหนังสือเล่มนั้นคือ *ก้านิเดวีรชน*

เขาอ่านจนถึงเล่มห้าก่อนจะผล็อยหลับไป พอลืมตาตื่นมามีก็กลายเป็น เคล เฮนิทูล ผู้โดนตัวเอกอัดจนมุมในนิยายเล่มที่หนึ่งไปเสียแล้ว

นี่มันดำเนินเรื่องตรงตามในนิยายเลยนะเนี่ย

สวมร่างฉันหรือ

หลังจากข้ามผ่านความสับสนงงงมาได้แล้ว จิตใจของชายหนุ่มก็เริ่มสงบนิ่ง จากนั้นเนื้อหาในช่วงต้นของนิยายก็เริ่มผุดขึ้นมาเองในหัว

ก้านิเดวีรชน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการถือกำเนิดของเหล่าวีรบุรุษในทวีปตะวันตกและตะวันออก ความขัดแย้ง รวมถึงการเติบโตของพวกเขาแน่นอนว่าตัวละครหลักเป็นชาวเกาหลี่และเป็นเพียงเด็กหนุ่มชั้น ม.ปลาย ปีหนึ่งที่ทะเลลุมิตเข้าไปในช่วงเวลานั้น อีกทั้งเขายังเป็นมนุษย์ที่ไม่มีวันแก่ชราเนื่องด้วยอายุขัยโดยเฉลี่ยที่ยืนยาวเทียบเท่ากับเผ่ามังกร

“...เป็นเรื่องแล้วสิเนี่ย”

เขาโดนคนแบบนั้นทุบตีจนนวม แต่เหนือสิ่งอื่นใดก็คือความจริงที่ว่า ตอนนี้นั้นตนยังไม่ถูกตัวเอกกระหึบ เคลลสายตาจากกระจกแล้วแค่ตัวลง ในอ่างอาบน้ำที่เติมน้ำอุ่นไว้จนเต็ม เอนเคิร์ชชะพียงขอบอ่างพลาเงยหน้า มองเพดานที่ตกแต่งด้วยหินอ่อนราคาแพง ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าอนอยู่แล้ว เพราะหินอ่อนเป็นวัสดุที่เช็กกันอย่างแพร่หลายในอาณาเขตที่เคลอาศัยอยู่

เคลจ้องมองเพดานก่อนจะโผล่ออกมา

“ไม่มีอะไรให้ต้องเสียใจสักหน่อย”

ชีวิตในฐานะคิมรูกูไม่มีเรื่องอะไรให้รู้สึกอาลัยอาวรณ์เป็นพิเศษ เขาเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีทรัพย์สินเงินทองใดๆ ไม่มีคนที่รักสุดหัวใจจนตายแทนกันได้ ไม่มีแม้แต่เพื่อนพ้องที่เขายินยอมพร้อมจะสละชีวิตให้ เขาเพียงมีชีวิตอยู่เพราะยังตายไม่ได้ก็แค่นั้น

ใช่ ยังตายไม่ได้

คิมรูกูนั้นเกลียดความตายมาก ความเจ็บปวดเองก็เช่นกัน

พ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ตั้งแต่ตอนที่เขายังเด็ก มีเพียงเขาคนเดียวที่รอดชีวิตจากเหตุการณ์นั้น ไม่ว่าจะความเจ็บปวดหรือความตายเขาล้วนเกลียดมันทั้งหมด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต่อให้ต้องเกลือกกลิ้งบนพุงที่เต็มไปด้วยขี้หมา แต่ว่าการมีชีวิตอยู่ต่อก็ย่อมดีกว่าเป็นไหนๆ¹

นั่นหมายความว่า ฉันจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปโดยไม่ถูกอัดให้ได้

เคลไม่รู้ว่ตอนที่ตนเองอยู่ในช่วงเวลาไหนกันแน่ แต่ที่มั่นใจได้ อย่างหนึ่งก็คือจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้เจอกับตัวเอกของเรื่องแน่นอน ซึ่งเหตุผลรองรับนั้นช่างเรียบง่าย

ยังไม่มีแผลเป็นตรงสีข้างแฮะ

เคล เฮินทูล จอมอันทพาลแห่งตระกูลเคนดท์เฮินทูลนั้น ก่อนจะพบกับตัวเอกของเรื่อง เขาออกไปตีไม้เหล่าและอาละวาดต่าทอขว้างปาข้าวของไปทั่ว

¹ หมายถึง แม้จะมีชีวิตอยู่อย่างต่ำต้อยและลำบาก แต่ก็ดีกว่าต้องเผชิญกับความตาย

แล้วลงเอยด้วยการถูกขาโต๊ะที่หักที่มจนเกิดรอยแผลเป็นตื้นๆ ตรงสีข้าง

ข้างเป็นคนที่น่าสมเพชสิ้นดี ไม่ได้มีใครทะเลาะกับเขาด้วยซ้ำ แต่เจ้าตัวกลับโมโหไปเองเพียงเพราะเหล่าไม่ถูกปากเลยทำลายข้าวของจนได้แผลเป็นมา หลังจากแผลนั้นหายดี เคลก็ได้พบกับตัวเอกของเรื่อง และหลังจากพบกันไม่กี่ครั้งก็จบลงด้วยฉากปะทะชนสะใจในท้ายที่สุด

“อืม”

เคลยกมือขึ้นกอดอก จมตั้งอยู่ในห้วงความคิด

หลังจากฉากนั้นในนิยายเล่มหนึ่ง เขาก็ไม่รู้อีกเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเคลต่อจากนั้น รู้เพียงว่าตัวเอกอย่างชเวฮันได้เผชิญกับเรื่องราวมากมายที่คาดไม่ถึง เขาต้องฟันฝ่าอุปสรรคสารพัดและเติบโตเป็นวีรบุรุษอย่างเต็มตัวพร้อมกับพวกพ้อง

ช่วงเวลาเปิดเผยโฉมหน้าของวีรบุรุษเองก็ใกล้เข้ามาแล้ว สงครามกำลังปะทุขึ้นทั่วทวีป และอีกไม่นานความเสียหายก็จะลุกลามไปทั่วทั้งทวีป ผั่งตะวันตกและตะวันออก รวมถึงอาณาจักรโรนูนที่เคลอาศัยอยู่ก็จะได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน ยุคสมัยที่เหล่าวีรชนทั้งหลายจะได้สยายปีกออกเพื่อแสดงความกล้าหาญได้มาถึงแล้วนั่นเอง

เขาขมวดคิ้วมุ่น คิมรกซุที่กลายมาเป็นเคลนั้นมีคติประจำใจในการใช้ชีวิตอันสุดแสนจะเรียบง่าย

มีชีวิตยืนยาว ไม่เจ็บไม่ป่วย และเพลิดเพลินไปกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ

ใช้ชีวิตอย่างสุขใจ

“...ก่อนอื่นฉันต้องไม่โดนอัด ส่วนเรื่องอื่นนอกเหนือจากนั้นก็ปล่อยให้มันดำเนินไปตามเนื้อเรื่อง เพราะเดี๋ยวตัวเอกก็จัดการส่วนที่เหลือต่อเองแหละ”

เนื้อหาช่วงต้นเรื่องนั้น ไม่ต้องเค้นสมองเขาก็จำบทบรรยายเกี่ยวกับรูปลักษณะตัวละครได้ทุกบรรทัดไม่มีลืมนิดเดียว ถึงขนาดที่ว่าหากคนอื่นรู้เข้าก็คงมองว่าเขาประหลาด

เคลขน้ำอุ่นผ่อนคลายความเหนื่อยล้า และได้ข้อสรุปหลังจากที่

สมองปลอดโปร่งขึ้น

“ก็น่าลองดูสักตั้งแฮะ”

อันดับแรก เขาควรวางทางหลีกเลี่ยงสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นบนทวีปแห่งนี้และมีชีวิตรอดต่อไปให้ได้ เพราะถึงอย่างไรภูมิหลังของเจ้าอันธพาลนี้ก็ดีกว่าชีวิตของคิมรอกซุมมากโข ไหนจะตำแหน่งของอาณาจักรที่อยู่ด้านในทวีปตะวันตกซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับการหลีกเลี่ยงสงคราม อันที่จริงยังมีอาณาจักรอีกหลายแห่งในนิยายเรื่องนี้ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากสงคราม

“นายน้อย อยู่ในห้องอาบน้ำหรือเปล่าครับ”

เสียงของรอนดังขึ้นหลังบานประตู เคลพลันนึกถึงตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่าย

อดีตนักฆ่าที่นั่งเรือข้ามมาจากทวีปตะวันออก แม้ภายนอกจะแสนร่าเริงทำตัวเป็นคนอ่อนโยนจิตใจดี แต่ตัวตนที่แท้จริงของอีกฝ่ายคือตาแก่จอมเจ้าเล่ห์

“ใช่ เดี๋ยวจะออกไปแล้ว”

เขาพูดเป็นกันเองกับชายชราได้อย่างเป็นธรรมชาติ เคลตระหนกถึงข้อเท็จจริงนี้และตัดสินใจได้แล้วว่าจะทำอะไรต่อไป

ก่อนอื่นต้องไล่ตาแก่นี้ออกไปและโยนให้เป็นภาระของตัวเอง

แม้ชายชราคนนี้จะสามารถสังหารเคลได้ด้วยการฟาดเพียงครั้งเดียว แต่กลับปฏิบัติต่อเขาประหนึ่งลูกหมาน่าสงสารที่ถูกทิ้ง ต่อให้แสนขี้มียังมีเมตตา ทว่ารอนกลับไม่มีความรู้สึกรักใคร่ใดๆ ต่อเคลเลยแม้แต่หน่อย และหลังจากที่เคลโดนตัวเอกอย่างชเวฮันอัดจนน่วม รอนกับบีครอสผู้เป็นลูกชายก็จากไปพร้อมชเวฮัน

เคลสวมเสื้อคลุมแล้วเดินออกจากห้องอาบน้ำในทันที จากนั้นรอนผู้มีใบหน้าโอบอ้อมอารีก็ยื่นถาดที่มีแก้วน้ำวางอยู่มาให้เขาอย่างระมัดระวัง

“นี่ครับ นายน้อย”

เคลหยิบแก้วน้ำแล้วเดินผ่านชายชราไป เขายังไม่ยอมเผชิญหน้ากับตาแก่เจ้าเล่ห์นี่ในตอนนี้

“อืม ขอบใจ”

แม้รอนจะเผยสีหน้าแปลกใจอีกครั้ง ทว่าเคลกลับเดินผ่านไปโดยไม่ทันสังเกตเห็น

ชายหนุ่มครุ่นคิดขณะจิบน้ำเย็น
ที่เพิ่งดื่มไปด้วยผู้แข็งแกร่งมากมาย

เรียกได้ว่ามากเกินไปด้วยซ้ำ ไม่ว่าตัวเอกจะเดินทางไปใดก็มักจะได้พบกับมนุษย์ผู้แข็งแกร่งซึ่งชุกช่อนความลับเอาไว้ รวมถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหลาย

ฉันต้องมีพลังพอที่จะปกป้องตนเองได้ก่อนสินะ

เขาจำต้องแข็งแกร่งขึ้นในระดับหนึ่งเพื่อมีชีวิตยืนยาวและปราศจากโรคภัยไข้เจ็บท่ามกลางทวีปที่สงครามกำลังจะปะทุขึ้นทั่วทุกแห่งหน และแน่นอนว่าแข็งแกร่งเกินไปก็ไม่ได้เช่นกัน เพราะแบบนั้นมีแต่จะเกิดเรื่องให้ต้องเจ็บตัวหนักกว่าเดิม

เคลนึกถึงโชคชะตาอันคาดไม่ถึงนับครั้งไม่ถ้วนที่ปรากฏขึ้นช่วงต้นเรื่อง ในบรรดาพลังที่เสริมความแข็งแกร่งให้แก่ตัวเอกและพวกพ้อง เขาพลันนึกถึงพลังหนึ่งซึ่งสามารถได้มาง่ายๆ โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ตามด้วยพลังอีกสองสามอย่างที่ผุดขึ้นในหัว เขาแค่ต้องเลือกหนึ่งในนั้นก็พอ

“นายน้อย กระผมจะเข้าไปแต่งตัวให้ นะครับ”

“อ้อ ได้สิ ขอบใจ”

ไม่นานประตูก็เปิดออกพร้อมบรรดาข้ารับใช้ที่เข้ามาช่วยรอนแต่งตัวให้เป็นผู้เป็นนาย เคลเอ่ยขึ้นขณะมองเสื้อผ้าที่ข้ารับใช้ถือเข้ามา โดยไม่ทันสังเกตว่ารอนมีสีหน้าเรียบเฉยต่างจากปกติ

“เออ วันนี้ขออะไรเรียบๆ หน่อย”

เคลปฏิเสธเสื้อผ้าที่มีระบายกรุยระบายทั้งหมด ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ชอบเสื้อผ้าเรียบง่ายที่ใส่แล้วหายใจสะดวกมากกว่า

“ครับ นายน้อย”

ข้ารับใช้ผู้มีหน้าที่จัดเตรียมเสื้อผ้าริบบูกลูกจอนำชุดเรียบๆ สองสามชุดออกมาให้ เคลจึงเปลี่ยนไปใส่ชุดที่ดูเรียบง่ายที่สุดในบรรดาเสื้อผ้าเหล่านั้น

หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เคลก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะชุด

ที่เลือกมาโดยคิดว่าดูธรรมดาที่สุดแล้วก็ยังหรรษาเกินไปอยู่ดี ซึ่งเขาไม่ค่อยชอบใจเท่าไรนัก แต่ถึงอย่างนั้นภาพที่สะท้อนผ่านกระจกก็ออกมาดูดีทีเดียว

นี่สินะ หน้าตาดีใส่อะไรก็ดูดีไปหมดจริง ๆ

สมแล้วที่เป็นโบหน้าอันสมบูรณ์แบบตามอุดมคติ เคลมองตนเองในกระจกพลางขยับจัดแจงเสื้อผ้าให้เข้าที่ ก่อนจะหันไปहारอนซึ่งยังคงแสรังแยมยิ้มใจดีอยู่เช่นเดิม

“ไปกันเถอะ รอน”

“ครับ นายน้อย”

เคลเดินตามหลังรอน แม้จะไม่รู้แผนผังคฤหาสน์อย่างละเอียด แต่หากเดินตามอีกฝ่ายไปคงไม่มีปัญหาอะไร บรรดาข้ารับใช้ชายหญิงที่สับตากับเขาต่างพากันทำตัวลึบพลางค้อมศีรษะทักทายอย่างสุภาพ ก่อนจะรีบผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ถึงจะทำตัวแบบนี้ แต่เคลก็ไม่เคยหุบตีใครสักคนเลย

เขาแค่ชอบดื่มเหล้าและเที่ยวเล่นไปวัน ๆ เท่านั้น มีบางครั้งที่เมาแล้วอาละวาดทำลายข้าวของตามประสาอันทวัล อีกทั้งเคลยังไม่คิดคบค้าสมาคมกับใคร ยกเว้นแต่ไม่กี่คนที่ตนถูกใจเท่านั้น

เอาเถอะ ไม่มีใครมาห่วงวายนด้วยก็ดีแล้ว

เคลคิดในใจอย่างมีความสุข ความจริงแล้วหากเขาได้เข้าไปอยู่ในร่างของพวกบุคคลตัวอย่างก็คงจะเหนือกว่านี้ กลับกันแล้ว การอยู่ในร่างของอันทวัลแบบนี้ทำให้เขาสามารถทำตัวสบาย ๆ ได้โดยไม่ต้องถูกใครควบคุม

“กระผมจะเปิดประตูให้หะครับ”

“อืม”

เคลพยักหน้ารับ ในนิยายบอกรอนเลี้ยงดูเคลมาตั้งแต่ยังเล็ก เสมือนเป็นปู่แท้ ๆ เขาจึงปฏิบัติต่ออีกฝ่ายเป็นอย่างดีเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อพ่อของตน คอยโต้ตอบกับชายชราทุกครั้ง และปฏิบัติต่ออีกฝ่ายในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง แม้ว่าภายในใจของรอนจะรู้สึกตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิงก็ตาม

ด้วยเหตุนี้ การปฏิสัมพันธ์กับรอนจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเคล

เพียงแค่ออยเอออตอบรับอย่างสม่ำเสมอและปฏิบัติต่ออีกฝ่ายอย่างมนุษย์
คนหนึ่งก็พอ

“รับประทานมือเช้าให้ร่อนนะครับ”

“อืม นายเองก็ไปกินข้าวเถอะ รอน”

เคลเดินผ่านรอนเข้าไปในห้องอาหารโดยปราศจากความลังเล

เคานต์เดรูธ บิดาของเคลซึ่งเป็นผู้นำตระกูลเฮนิทูลสคนปัจจุบัน
เคาน์เตสผู้มีศักดิ์เป็นแม่เลี้ยง รวมถึงบุตรชายและบุตรสาวของเธอต่างหัน
มองเคลอย่างพร้อมเพรียง

“วันนี้ก็สยเหมือนเคยนะ”

ชายหนุ่มปรายตามองเคานต์เดรูธที่เอ่ยปากทักทาย ในนิยายก่าเหน็ด
วีรชน มีการกล่าวถึงความรู้สึกของเคลที่มีต่อบิดาของตนไว้ว่า

‘เคลเชื่อฟังคำพูดของบิดาเพียงคนเดียว ต้องขอบคุณเคานต์เดรูธ
เฮนิทูล ที่สามารถผูกสายจูงจอมอันธพาลเอาไว้ไม่ให้ออกไปก่อเรื่องนอกเขต
ปกครองของตนได้’

แต่น่าเสียดายที่บิดาของเคลไม่ได้แข็งแกร่งหรือมีพลังวิเศษเจกเช่น
บิดาของผู้กล้าคนอื่นอีกมากมายในนิยาย เขาก็แค่มีเงินมากนิดหน่อยเท่านั้น
แน่นอนว่าเคลชื่นชอบในจุดนี้ เพราะสภาพแวดล้อมในครอบครัวนี้ช่างเหมาะ
สำหรับการใช้ชีวิตเรียบง่ายไร้กังวลเป็นอย่างยิ่ง

แม่เลี้ยงคิดว่าเคลเกลียดตน เธอจึงคอยแต่จะหลบเลี่ยง

บุตรชายคนรองซึ่งเฉลียวฉลาดกว่าพี่ชายก็รู้สึกลำบากใจที่จะเข้าหา
เนื่องจากช่องว่างระหว่างวัย

แม้แต่น้องสาวคนเล็กผู้น่ารักเองก็เอาแต่หลบหน้าหลบตาพี่ชายอย่างเขา

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาถั่นแกลั้งรังแกเคล และตัวเคลเอง
ก็ไม่ได้ไปรังควานอะไรพวกเขา ต่างฝ่ายต่างใช้ชีวิตประหนึ่งเป็นคนแปลกหน้า
สำหรับกันและกันเท่านั้น

ช่างเป็นสภาพแวดล้อมที่ยอดเยียมต่อการเปล็ดเปล็นไปกับชีวิต

อันเจียบสงบตามลำพังเสียดิจริง

“นั่งสิ”

“ครับ ท่านพ่อ”

เคลนั่งลงพลาจกวาดตามองโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหารอันทรูหราต่างจากที่บอกว่าเป็นมือเข้าอย่างสิ้นเชิง ทว่าจู่ ๆ กลับรู้สึกแปลก ๆ จึงเงยหน้าขึ้นมา

“มีอะไรจะพูดกับผมหรือเปล่าครับ”

“...ไม่ ๆ ไม่มีอะไรหรอก”

เดวูรจ้องมาที่เขาเช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว แต่เมื่อเคลไล่สบตาด้วยทีละคน พวกเขาต่างรีบพากันเบนสายตามองไปทางอื่นและจัดการมือเข้าของตนตามเดิม

คงจะอึดอัดกับฉันกันหน้าตุลละสิ

เคลเองก็หันกลับมาสนใจอาหารอันทรูหรานบนโต๊ะซึ่งต่างจากตอนที่เขาอยู่คนเดียวและทำอาหารง่าย ๆ กินเองราวฟ้ากับเหว ชายหนุ่มลอบอมยิ้มก่อนจะเริ่มใช้มีดหันแบ่งครึ่งไส้กรอกเป็นอันดับแรก

ต่างกันตั้งแต่ความชุ่มฉ่ำเลยนะเนี่ย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเป็นไส้กรอกทำมือหรือเป็นเพราะการย่างอย่างพิถีพิถันกันแน่ เมื่อใช้มีดหันลงไปน้ำซุบข้างในถึงได้ไหลทะลักออกมา อีกทั้งสีสันของไส้กรอกที่สุกกำลังดีก็ยิ่งกระตุ้นความอยากอาหาร

เครื่อง

ในตอนนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงของตก เมื่อเคลสบตากับบาเซนผู้เป็นน้องชายก็พบว่าเด็กหนุ่มทำล่อมหลุดมือ

“ขอภัยครับ”

บาเซนกล่าวขอโทษด้วยท่าที่สุ่มเสี่ยงเช่นบุคลิกที่บรรยายไว้ในหนังสือในระหว่างนั้นซาร์บใช้กรีบนำล่อมคันใหม่มาให้แล้วเก็บคันที่ร่วงอยู่บนพื้นกลับไป ภาพนั้นทำให้เคลคิดว่าชีวิตขุนนางช่างสะดวกสบายเสียดิจริง ก่อนจะหันกลับมาสนใจอาหารอีกครั้ง

เคลพบข้อดีข้อแรกของการทะเลาะเข้ามาในหนังสือแล้ว นั่นคือมือเข้าอันอุดมสมบูรณ์ที่เติมเต็มกระเพาะจนอิมหนาสำราญ

เขาไม่สามารถหุบยิ้มได้เลย

“...เฮอะ”

นั่นทำให้เขาไม่ทันได้ยินเสียงถอนหายใจของบาเซน

เคลพิณจอาหารที่วางอยู่ตรงหน้าทีละจาน ก่อนยื่นส้อมไปยังจานสลัด ซึ่งทำจากบรรดาผลไม้ที่เขาไม่รู้จัก หลังจากในท้องเต็มไปด้วยเนื้อ ซุป และขนมปังแล้ว เคลก็เริ่มถูกตึงดูตึงด้วยอาหารหน้าตาแปลกใหม่

ชายหนุ่มส่งผลไม้หน้าตาคล้ายส้มแต่สีกลับเหมือนองุ่นเขียวเข้าปาก แล้วกัดเบาๆ

“อืม”

ทันใดนั้น รสชาติผลไม้หวานฉ่ำพรั่งกระจายทั่วโพรงปาก เขาเกลียดผลไม้รสเปรี้ยว แต่ว่ารสชาติอันหอมหวานที่สัมผัสได้ในตอนท้ายทำให้ถึงกับน้ำลายไหลโดยไม่รู้ตัว

ในตอนนั้นเอง เคลก็สบตากับบิดาที่กำลังมองมา

“เคล”

ทั้งที่เคลรู้เรียกชื่อเคล แต่เขาก็กลับเผยท่าทางลังเลราวกับไม่รู้จะพูดอะไร ทำเพียงขมวดคิ้วและเผยอริมฝีปากอยู่อย่างนั้น เคลรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศที่ระอึกระอ่วนนี่จึงโพล่งสิ่งที่คิดออกไปอย่างไม่อ้อมค้อม

“อร่อยดีนะครับ”

“นั่นสินะ รสชาติเหมือนขยะ...หะ...หา ลูกบอกว่าอร่อยขึ้นแหรอ”

“ครับ อร่อยทุกอย่างเลยครับ”

คราวนี้เคลลองจิ้มผลไม้อย่างอื่นเข้าปากบ้าง ริมฝีปากของเขาระบายยิ้มอีกครั้งเมื่อรสชาติหวานฉ่ำชุ่มฉ่ำกระจายไปทั่วทุกอณูในโพรงปาก

ถึงอย่างไรเขาก็คือเคล อันธพาลผู้ไม่รู้มารยาทขุนนางอยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่ควรทำกริยาแบบนี้ตอนกำลังพูดกับบิดาหรือท่านเคานต์ผู้นำตระกูล แต่ก็ช่างมันปะไร ในเมื่อเขาเป็นอันธพาลนี่นา

เป็นอันธพาลนี่มันสุดยอดจริง ๆ

ถึงแม้เคลจะใช้ชีวิตลอยชายไปวัน ๆ แต่ทุกคนก็ปล่อยให้เขาทำตัวแบบนั้น トラบไตที่ไม่โดนตัวเอกของเรื่องอัดจนละ นี่ก็นับว่าเป็นชีวิต

อันแสนวิเศษจริง ๆ

ซึ่งนั่นเป็นไปตามที่เคลคาดไว้ เพราะไม่มีใครตำหนิการกระทำอันไร้มารยาทของเขา กลับกันแล้วเดรุธทำเพียงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มประหม่า “อืม อร่อยใช้ไหมล่ะ เห็นลูกกินอร่อยแบบนี้พ่อก็ดีใจ”

สมแล้วที่อีกฝ่ายเป็นเพียงคนเดียวที่รักและเอาใจใส่เคลเสมอมา ทั้งยังโอบรับนิสัยหยาบคายไร้มารยาทของบุตรชายเอาไว้ด้วย ว่ากันตามจริงแล้ว หากเขารักบุตรชายก็ควรหาทางแก้ไขนิสัยเสีย ๆ เหล่านั้นให้ได้ถึงจะถูกต้องอย่างไรก็ตาม ในเมื่อเคลตอนนี้ไม่ใช่เคลตัวจริง ความคิดเหล่านั้นจึงล้วนไร้ความหมาย

“ครับ ท่านพ่อเองก็กินเยอะ ๆ นะครับ”

บาเซนถอนหายใจตั้ง ‘เฮอะ’ ออกมาอีกครั้ง ทว่าคราวนี้เคลได้ยื่นเข้า จึงละลายตาจากจางอย่างเงียบ ๆ อีกหน บาเซนอายุสิบห้าปี อยู่น้อยกว่าเคลที่เขาสวมร่างอยู่ตอนนี้สามปี และเป็นน้องชายที่น่าอัศจรรย์ของเคลในหลายๆ แง่มุม

บาเซนแตกต่างจากพี่ชายที่เป็นอันธพาลอย่างเคลโดยสิ้นเชิง ด้วยความเฉลียวฉลาด บุคลิกเคร่งขรึม และมีความรับผิดชอบสูง บรรดาคนในตระกูลจึงผลักดันให้เขาขึ้นเป็นผู้นำตระกูลคนต่อไป คิมรุษูที่ตอนนี้กลายเป็นเคลไปแล้วก็คิดว่าการตัดสินใจแบบนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องเช่นกัน

แทนที่จะต้องมาปวดหัวกับการแบกรับหน้าที่ปกครองบ้านเมือง ผู้เป็นพี่ชายของเจ้าเมืองแล้วใช้ชีวิตลอยชายไปวัน ๆ ในมุมสงบ ๆ สักแห่งของอาณาเขตเสียยิ่งดีกว่า

เคลไม่ต้องการลูบคมบาเซนโดยเปล่าประโยชน์ ต่อให้จะได้ยินเสียงอีกฝ่ายถอนหายใจด้วยความสังเวชแบบนี้ขณะมองพี่ชาย แต่เขาจะทำอะไรได้ละ

ในอนาคตหากบาเซนขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าเมือง ด้วยนิสัยของเจ้าตัวคงจะไม่สั่งประหารชีวิตเคล แต่ถ้าเขาอยากออกไปใช้ชีวิตในชนบทอย่างสงบสุขโดยไร้รอยขีดข่วน ก็ไม่ควรหาเรื่องกวนประสาทบาเซน

แต่ถ้าเกิดว่าไม่ได้ผล ฉันจะหอบเงินส่วนหนึ่งที่แบ่งเตรียมไว้ล่วงหน้า

แล้วหนีไปยังที่ที่ไม่มีสงคราม เท่านั้นที่เรียบริ่อย

เคลยังคงกินต่อไปโดยแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินเสียงถอนหายใจของน้องชาย กระทั่งทุกคนกินมื้อเช้าเสร็จแล้ว เดรูธก็ลุกจากโต๊ะเป็นคนแรก ดูเหมือนเจ้าตัวจะพึงพอใจกับมื้อเช้าวันนี้ไม่น้อย ริมฝีปากถึงได้แต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม

แต่ก็อร่อยมากจริง ๆ นั่นแหละ

ถ้าอาหารมื้อเช้าเป็นแบบนี้ ต่อไปเขาคงต้องลงมากินมื้อเช้าทุกวันแน่ ๆ แม้ว่าจะต้องอดนอนต้นสายกัก็ตาม

เดรูธกวาดตามองบรรดาสมาชิกในครอบครัวที่ยืนขึ้นตามเขาทีละคน ก่อนจะสบตากับคนสุดท้าย นั่นคือเคลผู้เป็นบุตรชายคนโต

“เคล ลูกไม่ยอมทำอะไรเลยเหรอ”

แม้เคลจะงุนงงกับความใจดีอย่างกะทันหันของเดรูธ แต่เขาก็เอ่ยตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ขอเงินหน่อยครับ”

“ได้ดี พ่อจะให้เยอะ ๆ เลย”

อีกฝ่ายตอบรับอย่างไม่ลังเล

สมกับเป็นครอบครัวผู้มีอันจะกินจริง ๆ

เนื่องจากเป็นอาณาเขตที่ทำเหมืองหินอ่อนและผลิตไวน์เป็นหลัก พวกเขาจึงหาเงินได้เป็นกอบเป็นกำในช่วงที่ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ที่สุด ก่อนที่จะเกิดสงคราม

“ครับ ขอเยอะที่สุดเท่าที่ให้ได้เลยนะครับ”

เคลรู้สึกถึงสายตาของน้องทั้งสองที่จ้องมองมา แต่ไม่มีอะไรที่เขาต้องเหนียมอาย ในเรื่องการขอเงินก็นับว่าดีกว่ำดื่มเหล้าแล้วอาละวาดไม่ไหวหรือไง

เขาจำเป็นต้องมีเงิน แผนการในอนาคตถึงจะง่ายขึ้น

แม้เคลไม่คิดหาเรื่องให้ตนเองต้องเจ็บตัว แต่เขาก็ยังมองหาโอกาสเพื่อให้ได้รับพลังที่ทำให้ตนแข็งแกร่งขึ้น และการจะได้รับโอกาสนั้นมาก็ต้องมีเงินมากพอสมควร

“ได้สิ พ่อจะให้มากที่สุดเท่าที่จะให้ได้เลย”

เคลย์มอย่างพึงพอใจกับคำตอบอันหนักแน่นของบิดา แต่หลังจากที่กลับมาถึงห้องนอนของตนได้ไม่นาน เขาก็ถึงกับพูดไม่ออกเมื่อเห็นตัวเงินที่ยันส์ซึ่งเป็นผู้ช่วยพ่อบ้านนำมาให้ ตัวเงินที่ออกรวมกันโดยกระทรวงการคลังและกระทรวงเวทมนตร์แห่งราชอาณาจักรทำให้เคลย์ใจเต้นโครมคราม

ทำไมมันเยอะขนาดนี้เนี่ย

ครอบครัวนี้ไม่ใช่แค่พอมีเงิน แต่ต้องเรียกว่ามีเงินมหาศาล

แม้ในหนังสือจะบรรยายว่าเคลมีเงินทองมากมาย แต่ก็ไม่รู้ว่ามีมูลค่าที่แท้จริงมีอยู่เท่าไรกันแน่ ทว่าพอได้เห็นตัวเลขที่ระบุอยู่บนตัวเงินแล้ว ก็รับรู้ได้อย่างแจ่มแจ้งว่าเงินส่วนตัวของเขามีจำนวนมหาศาลขนาดไหน

ลิปล้านเกลลอน

เทียบเท่ากับลิปล้านวอนของเกาหลี หากเป็นแบบนี้แผนการที่เขาวางไว้ก็จะเปลี่ยนไป สมอบของเคลจึงเริ่มประมวลผลอย่างรวดเร็ว

“นายน้อย กระผมขอตัวก่อนนะครับ”

ผู้ช่วยพ่อบ้านยื่นตัวเงินให้ก่อนจะกล่าวลา ทว่าเคลไม่ได้ตอบรับแม้แต่คำเดียว ผู้ช่วยพ่อบ้านยันส์ตรงไปที่ประตูด้วยสีหน้าปกติ แต่แล้วก็ชะงักฝีเท้าลงกลางคันเมื่อเคลลุกขึ้นจากที่นั่ง

“รอน ไปห้องหนังสือกัน”

ยันส์ตกตะลึงกับสิ่งที่เคลพูดออกมา กระทั่งรอนเองก็ไม่ต่างกัน

“หะ...ห้องหนังสือเธอครับ”

เคลนี่ก็สงสัยขึ้นมา เพราะน้อยครั้งที่ตาแก่เจ้าเล่ห์คนนี้จะย้อนถามเขาด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก หรือว่ามีเรื่องอะไรที่ทำให้ไปที่นั่นไม่ได้เช่นนั้นหรือ
“ใช่”

จะวางแผนก็ต้องไปที่ห้องหนังสือไม่ใช่หรือไง ในห้องนอนไม่มีโต๊ะที่พอจะเขียนหนังสือได้ กระทั่งกระดาษก็ยังไม่มีด้วยซ้ำ ส่วนสิ่งที่มีกลับเป็นขวดเหล้าที่ดูหายากมากมายวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด

“คือว่า...นายน้อยครับ”

“ทำไมเธอ”

เคลมมองผู้ช่วยพ่อบ้านซึ่งมีท่าทีลำบากใจ

“คือว่า ห้องหนังสือยังไม่ได้ทำความสะอาดรอบเช้าเลยครับ”

“งั้นเหอ แล้วไงละ ไม่ได้ทำความสะอาดสักวันคงไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่ได้ครับ กระผมจะให้เป็นแบบนี้ไม่ได้”

ผู้ช่วยพ่อบ้านยืนกรานเสียงแข็งผิดปกติ แล้วยิ้มกว้างพร้อมชูขึ้นมาหนึ่งนิ้ว

“กรุณารอสักหนึ่งชั่วโมงนะครับ! กระผมจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้ห้องหนังสือสะอาดเอี่ยมอ่องจนดูไม่เหมือนห้องที่ถูกทิ้งร้างเป็นสิบปี แต่เป็นห้องหนังสือที่เพิ่งถูกใช้งานไปเมื่อวานเลยครับ!”

“ไม่ คือ...เอาแบบนี้ก็ได้”

แค่หนึ่งชั่วโมงเขารอได้อยู่แล้ว

“ครับ ถ้าอย่างนั้นกระผมจะไปรายงานเรื่องนี้ให้นายท่านทราบด้วยครับ”

“ไม่ ไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก แต่ถ้าอยากทำก็ทำเถอะ”

“ครับ นายน้อย ถ้าอย่างนั้นกระผมขอตัวก่อนนะครับ”

“อืม ไปเถอะ”

แผ่นหลังของอันลึที่บิดประทุแล้วจากไปอย่างเงียบเชียบสมเป็นผู้ช่วยพ่อบ้านที่ผ่านการอบรมมาอย่างดีนั้นเปี่ยมความมุ่งมั่นตั้งใจอย่างบอกไม่ถูก เคลได้ยินมาว่าขณะนี้ผู้ช่วยพ่อบ้านสามคนกำลังแข่งกันชิงตำแหน่งพ่อบ้าน ดังนั้นพวกเขาจึงดูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

“รอน”

“ครับ”

“อะไรกัน ทำไมเหม่อลอยแบบนี้”

“ขออภัยครับ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก”

รอนเผยสีหน้าแปลก ๆ ออกมาอีกครั้ง ทว่าเคลมัวแต่วุ่นอยู่กับการเก็บตัวเงินอันล้ำค่าใส่ช่องกระเป๋าด้านในเสื้ออย่างทะนุถนอม จะว่าไปแล้วดูเหมือนสติของเขาจะไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร ถึงได้ลืมถามวันทีวันนี้

ไปเสียสนิท

“วันนี้วันที่เท่าไร?”

หากเป็นคนอื่นอาจจะรู้สึกว่าเขาถามอะไรแปลกๆ ทว่ารอนกลับตอบคำถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“วันที่ 29 เดือนสาม ปี 781 ตามปฏิทินเฟลิสครับ”

“อืม เรื่องใหญ่ชนิดหน่อยแฮะ”

“ครับ?”

“ไม่มีอะไร”

เคลลั่งเงินสิบล้านเกลลอนที่อยู่ในช่องกระเป๋าทรงอกเสื้อออกมาไว้ในมืออีกครั้งอย่างทะนุถนอม เพราะสิ่งเดียวที่ไว้ใจได้มีเพียงเงินเท่านั้น
ไม่ใช่วันนี้ แต่เป็นเมื่อวานลึน่ะ วันที่ 28 เดือนสาม ปี 781 ตามปฏิทินเฟลิส

หมู่บ้านแฮร์ริสเป็นสถานที่แรกที่ตัวเอกอย่างชเวฮันได้สัมผัสกับสายสัมพันธ์ของมนุษย์อีกครั้งหลังหนีออกมาจากป่าแห่งความมืด เขาสร้างสายสัมพันธ์ที่เรียกว่าครอบครัวและเพื่อนฝูงขึ้นมาที่นั่น ทว่าเมื่อวานนี้ชาวบ้านในหมู่บ้านกลับถูกล้างหารหมู่โดยฝีมือขององค์กรอันลึกลับ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้กระทั้งเคลที่อ่านนิยายห้าเล่มแรกไปแล้วก็ยังไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงขององค์กรลับ

อาจมีบางคนพูดถึงเหตุการณ์นี้ว่า

“ก็รู้แหละว่าแข็งแกร่งมาก แต่ตอนที่ชาวบ้านถูกล้างหารหมู่ ชเวฮันมัวแต่ไปทำอะไรอยู่กันแน่”

ใช่ จะคิดอย่างนั้นก็ได้

แต่ก็มีเหตุผลอยู่ว่าทำไม*กำเนิดวีรชน* ถึงมีชื่อว่า*กำเนิดวีรชน* ไม่ใช่พลังแห่งวีรชน หรือสงครามของวีรชน

การถือกำเนิด

ตามความหมายของคำนั้น นิยายเรื่องนี้จึงเกี่ยวกับคนผู้หนึ่งที่ข้ามผ่านเส้นทางอันลำบากยากเข็ญนานปีการและเอาชนะความเจ็บปวดในอดีตก่อนจะก้าวขึ้นมาเป็นวีรบุรุษ ซึ่งมีตรภาพกับความรักก็ได้องเงยขึ้นในระหว่างทาง

เช่นเดียวกับศัตรูและพันธมิตร

สิ่งที่ขาดไม่ได้ในสถานการณ์เช่นนี้ก็คือ ‘การตื่นรู้’ แม้ว่าชเวฮันจะมีศักยภาพที่สามารถระเบิดออกมาได้ตลอดเวลา อีกทั้งยังอาศัยอยู่ในป่าแห่งความมืดหลายสิบปี ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเป็นเด็กจิตใจดีและบริสุทธิ์ จนไม่อาจพรากชีวิตมนุษย์ เด็กหนุ่มอาจเก่งกาจในการฆ่าสัตว์ร้าย แต่ก็ใจอ่อนกับมนุษย์พอ ๆ กัน

เพื่อให้เขากลายเป็นวีรบุรุษ นิยายเล่มนี้จึงได้วางสถานการณ์ที่เป็นจุดเปลี่ยนไว้หนึ่งอย่าง ชเวฮันเข้าไปในป่าแห่งความมืดเพื่อเสาะหาสมุนไพรหายากมารักษาหญิงชาวบ้านที่ดูแลเขาประหนึ่งลูกชาย

เขาเดินลึกเข้าไปในป่าแห่งความมืดและหาสมุนไพรมาได้ในที่สุด ทว่าเมื่อกลับออกมา สิ่งที่เหลืออยู่ในหมู่บ้านมีเพียงศพของชาวบ้านที่ถูกสังหารหมู่บ้านเรือนที่จมอยู่ในกองเพลิง และเหล่านักฆ่าที่กำลังจะจากไป

ชเวฮันในตอนนั้นโกรธจนขาดสติและได้ลงมือฆ่าคนเป็นครั้งแรกแน่นอนว่าเป้าหมายต่อไปของเขาคือองค์กรลับ ซึ่งหลังจากนั้นองค์กรลับที่ว่าก็ปรากฏตัวในหนังสือและได้ปะทะกับชเวฮันเป็นครั้งแรก

ชเวฮันได้สติกลับมาหลังจากสังหารนักฆ่าจากองค์กรลับทั้งหมดแล้ว เด็กหนุ่มตกอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวังอย่างลึกล้ำ เพราะไม่สามารถค้นข้อมูลใดๆ จากคนเหล่านั้นได้

ในขณะที่กำลังฝึงศพของชาวบ้าน เขาก็ได้ให้คำมั่นสัญญากับตนเอง

“ฆ่าพวกมันให้หมด ฆ่าทุกคนที่ทำให้เกิดเรื่องแบบนี้”

ในตอนนั้นชเวฮันได้ตระหนักถึงการฆ่าคนและความโหดเหี้ยมจากความตายเป็นครั้งแรก จิตใจของเด็กหนุ่มจึงพังทลายลงแน่นอนว่าหลังจากที่ได้พบกับเหล่าเพื่อนพ้อง เขาก็ได้สัมผัสกับสายสัมพันธ์และสภาวะอารมณ์อันหลากหลายของมนุษย์อีกครั้ง และเติบโตขึ้นเป็นวีรบุรุษอย่างแท้จริงในท้ายที่สุด

“...รอน”

“ครับ นายน้อย”

“ฉันขอให้น้ำเย็นสักแก้ว”

“...รับทราบครับ”

รอนออกไปจากห้องนอน เคลที่อยู่ตามลำพังจึงยกมือสองข้างขึ้นปิดหน้า

ปัญหาอยู่ที่เมืองแรกซึ่งชเวฮันผู้จิตใจบิดเบี้ยวได้มาเยือนหลังจากออกจากหมู่บ้านแฮร์ริส ก็คือเมืองเวสเทิร์นอันเป็นศูนย์กลางอาณาเขตเฮนริทส์

ที่นั่นเคลได้บังเอิญเข้าไปพัวพันกับชเวฮันและลงเอยด้วยการถูกอัดจนน่วมเพราะค้นหาเรื่องยัวโมโม่อีกฝ่าย หลังจากนั้นชเวฮันก็ได้พบลูกน้องคนแรกที่ไว้ใจได้และสามารถนับเป็นสหาย นั่นคือ หัวหน้าที่พ่อครัวบีครอส

...อุตสาห์วางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะไปช่วยที่หมู่บ้านแฮร์ริสแท้ๆ

แผนที่ดีที่สุดซึ่งจะช่วยให้รอดจากการโดนอัดได้หลุดลอยไปแล้ว อันที่จริงเคลอยากช่วยชีวิตคนในหมู่บ้านที่อำเภอรับชเวฮันเอาไว้มากกว่าทำไปเพื่อไม่ให้ตนเองโดนอัด แต่ตอนนี้คงทำอะไรไม่ได้แล้ว

วิธีการเดียวที่เหลืออยู่มีเพียงห้ามไม่ให้ชเวฮันซึ่งจะเดินทางมาถึงเมืองเวสเทิร์นในวันพรุ่งนี้ด้วยความเร็วอันบ้าคลั่งและเต็มไปด้วยความเดือดดาลอัดเขาจนปางตาย

แต่การหลีกเลี่ยงไม่เจอกับตัวเอกเลยก็ไม่ใช่วิธีทางที่ดีเช่นกัน

เขาจำต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชเวฮัน เพื่อดึงบีครอส รอน และชเวฮันให้เข้ามาเกี่ยวข้องกัน และเมื่อทั้งสามออกจากอาณาเขตไป การเดินทางที่แท้จริงจึงจะเริ่มต้นขึ้น เพราะฉะนั้นคำตอบจึงมีเพียงหนึ่งเดียว

สานสัมพันธ์ให้แล้วไล่ออกไป

หากเป็นไปได้เขาก็ต้องสร้างความประทับใจแรกที่ดีเอาไว้ก่อน

“น้ำครับนายน้อย”

“อ้อ ขอบใจ รอน”

เคลจิบน้ำหนึ่งอีกจากแก้วที่รอนยื่นให้ แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

“ไม่ใช่ น้ำเย็นนี่”

“น้ำมะนาวนะครับ”

สมกับเป็นตาแก่เจ้าเล่ห์ รู้ทั้งรู้ว่าเคลคนก่อนนั้นเกลียดของเปรี๊ยะ
เช่นเดียวกับคิมรกฐ แต่อีกฝ่ายก็ยังนำน้ำมะนาวที่ต้องอาศัยขั้นตอนในการ
เตรียมมากกว่าน้ำเย็นมาให้ เคลอยากจะอาละวาดเพราะรสชาติเปรี๊ยะฝาด
แต่ใจหนึ่งก็กลัวตาแก่อดีตนักฆ่าเช่นกัน จึงสงบปากสงบคำแล้วกลืนใจ
ดื่มน้ำมะนาวจนหมด

“ก็อร่อยดีนะ”

“ด้วยความยินดีรับนายน้อย อีกสักครูก็สามารถไปที่ห้องหนังสือได้
แล้วละครับ”

“อืม”

รอยยิ้มอ่อนโยนนั้นทำให้เคลขุ่นลุก ชายหนุ่มกำตัวเงินมูลค่าสิบล้าน
เกลลอนที่ได้มาครอบครองอย่างทะนุถนอม เพราะสิ่งเดียวที่เชื่อถือได้มีเพียง
เงินเท่านั้น

2

พบหน้า

เคลไม่สามารก คิดเรื่องอื่นได้อีกเลยเมื่อมีอาหารวางอยู่ตรงหน้า ส่วนปากก็พรังพรูคำชมออกมาอย่างอดไม่อยู่

“เฮ้อ อร่อยมากจริง ๆ นะเนี่ย”

เสียงที่เอ่ยออกมาทำให้ผู้ช่วยพอบ้านถึงกับชะงัก ที่โต๊ะอาหารมีเคลนั่งอยู่เพียงลำพังโดยมีฮันส์คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้าง ๆ

นอกจากมือเช้าแล้ว เคานต์เฮนิทุสมักให้อิสระในการรับประทานอาหารมื้ออื่น ๆ แม้ความจริงจะเป็นเพราะแต่ละคนมีตารางงานประจำวันที่แตกต่างกันจึงต้องทำแบบนั้นก็ตาม

ใครบอกว่าเป็นขุนนางแล้วจะสบายกันนะ

โดยเฉพาะขุนนางที่รับผิดชอบงานด้านบริหารหรือการปกครอง แม้จะบอกว่าเป็นตำแหน่งที่ทำให้เจริญก้าวหน้า แต่หากได้รับมอบหมายงานก็ต้องคอยทำตามตารางอันแน่นขนัดอย่างเคร่งครัด

ด้วยภาระงานในฐานะเจ้าเมืองของเคานต์เดรูธ การรับประทานอาหารกับสมาชิกในครอบครัวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาจึงเป็นเรื่องยาก น้องทั้งสองของเคลต้องปรับเวลาอาหารตามตารางเรียนในแต่ละวัน ส่วนเคาน์เตสก็ยุ่งอยู่กับการสร้างสัมพันธ์กับเหล่าตระกูลผู้มีอิทธิพลในอาณาเขตหรือไม่ก็ง่วนกับงานด้านศิลปวัฒนธรรม

แต่จะว่าไปแล้ว

จู่ๆ ก็มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นในหัว เคลจจึงวางส้อมในมือลง ฮันส์ที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่เริ่มเผยความกังวลออกมาทางสีหน้า เพราะไม่รู้ว่าส้อมคันนั้นจะลอยมาปักหน้าของตนเมื่อไร

เคลมัวแต่จมอยู่กับความคิดโดยไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้ากังวลใจของฮันส์ ในหมู่จิตรกรและช่างฝีมือก็น่าจะมีพวกยอดฝีมือซ่อนตัวอยู่เยอะเลย
สินะ

อาณาจักรโรอูนมีความก้าวหน้าด้านวิทยาการศิลปะและสถาปัตยกรรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านประติมากรรม เนื่องจากในอาณาจักรมีหินอ่อนมากมาย ด้วยเหตุนี้อาณาเขตของตระกูลเฮนิทูลซึ่งเป็นแหล่งผลิตหินอ่อนแห่งที่ห้าของอาณาจักรจึงสั่งสมความมั่งคั่งได้อย่างมหาศาล

นอกจากนี้พื้นที่ส่วนใหญ่ของอาณาเขตยังเป็นภูเขา แม้ว่าจะตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักร แต่ก็ได้รับแสงแดดในปริมาณพอเหมาะจึงสามารถทำไร่่องุ่นกลางหุบเขาไปพร้อมกันได้ ถึงวันที่ผลผลิตออกมาจะมีปริมาณไม่มากนัก แต่ก็ถูกรับรองคุณภาพว่าเป็นสินค้าชั้นยอด

อย่างไรก็ตาม ในหัวของเคลกลับเต็มไปด้วยความคิดเกี่ยวกับ ‘ผู้แข็งแกร่ง’ มากกว่าข้อมูลดังกล่าว เขาจึงขำมือเทียงไปและมัวแต่ใช้เวลาขบคิดเรื่องนั้นอยู่ในห้องหนังสือ

แม้แต่ที่นี้ก็ยังมีความยอดเยี่ยมมากมายขนาดนี้เสียวะ นี่ไม่ใช่โลกยุทธภพเสียหน่อย

มีพวกยอดฝีมือมากมายที่ปรี๊ดวิเวกเช่นเดียวกับโลกยุทธภพ และนั่นทำให้เคลตัดสินใจได้หนึ่งเรื่อง

อย่าไปยุ่งกับใครเลยจะดีกว่า

พ่อครัวธรรมดาคนหนึ่งยังเป็นถึงผู้เชี่ยวชาญด้านพิซซ่าได้ หรือแม้แต่คนงานในร้านซ่อมแซมของจิปาเถะก็ยังสามารถใช้ลวดเหล็กสังหารคนได้อย่างโหดเหี้ยมที่สุดเช่นกัน ดินแดนแห่งนี้เป็นสถานที่แบบนี้

“เฮ้อ”

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังออกมาจากปากของเคล เขาเพิ่งวางแผนเอาตัวรอดจากความตายในสถานการณ์ต่างๆ ไปแท้ๆ

“นายน้อยครับ”

เคลที่นึกอยากจะถอนหายใจอีกครั้งหันมองตามเสียงที่เอ่ยเรียกตนอย่างระมัดระวัง เจ้าของเสียงนั้นคือฮันส์นั่นเอง

“ทำไมเธอ”

“ให้กระผมเตรียมอาหารให้ใหม่ดีไหมครับ”

“อะไรนะ”

ฮันส์ขมก้นเสียงถอนหายใจเมื่อเห็นเคลเบิกตากว้างพร้อมขมวดคิ้วเข้าหากัน

ตอนนี้เขาจะต้องคว้าโต๊ะแน่ๆ

ขณะที่เฝ้ารอปฏิกริยาของเคล ฮันส์ก็ได้แต่ระงับความโศกเศร้าที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจ ว่าเหตุใดท่านเคานต์ถึงได้มอบหมายให้ตนมาคอยปรนนิบัตินายน้อยกัน

และในที่สุดเคลก็ตอบสนองกลับมา

“ทำไมต้องทำของอร่อยพวกนี้ใหม่ด้วยล่ะ”

“...ครับ?”

เคลหยิบมีดขึ้นมาหันเนื้ออีกครั้ง อาหารมือเย็นหรรษายิ่งกว่ามือเข้าเสียอีก ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่เคยกินอะไรแบบนี้มาก่อนตอนเป็นคิมรูกูถึงได้รู้สึกว่ามันอร่อยนักหนา แต่เป็นเพราะอาหารรสชาติล้ำเลิศเหล่านี้ถูกปากเคลอยู่แล้วต่างหาก

ไม่รู้ว่ามีตอนนี้เติบโตมาอย่างไร แต่เจ้าตัวดูจะไม่พอใจหากทุกสิ่งไม่ใช่ของชั้นเลิศ ซึ่งเขาค่อนข้างถูกใจข้อนี้มาก เนื่องจากทุกคนรู้อะไรดีจึงมักเสาะหาสินค้าชั้นเลิศมาประเคนให้

เคลเอ่ยถามฮันส์พลางเคี้ยวสเต็กที่ด้านนอกสุกกำลังดี แต่ทันทีที่หันลงไป น้ำจากเนื้ออันชุ่มฉ่ำจนน้ำลายสอก็ไหลซึมออกมา ส่วนเรื่องมารยาทอะไรพรรคั้นนะเอาไปโยนให้หมากินเถอะ

“ฮันส์ ใครเป็นคนทำอาหารพวกนี้”

“เอ่อ บิครอส หัวหน้าพ่อครัวของครัวที่สองครับ”

...ความอยากอาหารของเขาหมดลงทันที

บิคโรส ชายผู้มีรูปลักษณะเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน ในฐานะของลูกชายของข้ารับใช้อย่างรอน เขามีความเชี่ยวชาญในการใช้ดาบมากกว่าการลอบสังหารซึ่งต่างจากบิดา เจ้าตัวมักหมกมุ่นอยู่กับร่องรอยของฝุ่นทุกวันจึงต้องคอยเช็ดและลับใบมีดที่ปราศจากคราบเลือดให้คมกริบ และใช้มันตัดหัวศัตรูที่เผชิญหน้าอย่างว่องไว

หมอนี่เชี่ยวชาญด้านการทรมานคนนี้นะ

คนอย่างหมอนั้นประทับใจในทักษะดาบของชเวฮันผู้สามารถอัดเคลจนหมดสภาพและออกเดินทางติดตามอีกฝ่ายไป รอนซึ่งเป็นบิดาจึงทำสัญญากับชเวฮันว่าจะคอยช่วยเหลือเพื่อให้ตนสามารถติดตามลูกชายไปด้วยเช่นกัน รอนนั้นรักลูกชายของเขาอย่างสุดหัวใจต่างจากที่ใครต่อใครได้เห็น

เคลกลื่นน้ำลายหลายครั้ง ขณะจ้องมองสเด็กเนื้อกึ่งสูงกึ่งดิบที่ยังคงมีสีแดงระเรื่อ

เลือดสีแดงนั้นคงไม่กลายเป็นเลือดของฉันทรอกใช่ไหม

ชายหนุ่มหันสเด็กขึ้นใหญ่เข้าปากอีกคำแล้วกล่าวกับฮันส์ที่คอยเฝ้ามองอยู่

“อร่อยมาก เขาเป็นลูกชายของรอนใช่ไหม ไม่ยกักรู้มาก่อนว่าบิคโรสเป็นพ่อครัวที่มีฝีมือยอดเยี่ยมขนาดนี้”

“...กระผมจะแจ้งกับพ่อครัวบิคโรสให้ครับ หากบอกว่านายน้อยขึ้นชมเช่นนี้ เขาคงจะดีใจน่าดู”

“อ้อ จุ้นเหรออ ถ้าอย่างนั้นบอกเขาให้ที่ว่าฉันทผลิตเพลินกับอาหารอร่อยๆที่เขาทำมาก”

“...ครับ”

แม้ฮันส์จะมองมาด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน แต่เคลก็ได้สัญญากับตนเองในใจไว้แล้วว่าอย่ากวบประสาทบิคโรส และสร้างความประทับใจที่ดีต่อกันดีกว่า

เคลผลิตเพลินกับอาหารด้วยใจที่ผ่อนคลายอีกครั้ง ทุกอย่างจะคลี่คลายหากเขาจับบิคโรสกับชเวฮันให้มาเจอกัน จากนั้นก็ส่งออกไปนอกอาณาเขต ซึ่งเขาก็มีแผนรองรับเรื่องนี้ไว้แล้วเช่นกัน

ชายหนุ่มจัดการอาหารหมดเกลี้ยงทุกจานเช่นเดียวกับมือเช้า เคลอ
อมยิ้มอย่างพึงพอใจขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้ก่อนจะมองไปยังฮันส์ที่เดินตาม
หลังมา

“นี่ ฮันส์ ทำไมจู่ๆ นายถึงได้มาดูแลฉันคนเดียวล่ะ?”

เมื่อถึงเวลามื้อเย็น ฮันส์บอกว่าเดรสส่งเจ้าตัวมาให้คอยดูแลรับใช้เขา
นับจากนี้เป็นต้นไป แม้เคลจะไม่รู้สถานการณ์ทางฝั่งตระกูลเคานต์เฮนิทูลเลย
หลังจากที่ชเวฮันจากไป แต่ในบรรดาผู้ช่วยพ่อบ้านทั้งหมด ฮันส์เป็นคน
มีความสามารถและมีโอกาสสูงที่สุดที่จะได้ขึ้นเป็นพ่อบ้านเต็มตัว

ฮันส์ค้อมศีรษะลงเล็กน้อยแล้วตอบคำถาม

“ท่านเคานต์ได้ยืนยันว่านายน้อยเอาแต่ชลูกอยู่ในห้องหนังสือและ
ไม่รับประทานอาหารเลย จึงส่งกระผมมาคอยจัดการเรื่องนี้ให้นายน้อยครับ
หน้าที่ของกระผมมีแค่การดูแลเรื่องมื้ออาหารเท่านั้นครับ”

หากจะพูดให้ชัดเจนก็คือ ฮันส์มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับอาหารการกิน
ของเขา

“นั่นหรือ ท่านพ่อเองก็ทำเรื่องเปล่าประโยชน์เป็นเหมือนกันสินะ
ทั้งที่ฉันก็หาอะไรกินเองได้แท้ๆ แต่ถ้าฮันส์ไม่มาดูแล ฉันก็คงอยู่แต่
ในห้องหนังสือจนไม่รู้เวลาและคงลืมกินมื้อเย็นไปจริง ๆ นั่นแหละ”

เคลกำลังยุ่งอยู่กับการเรียบเรียงเหตุการณ์ทั้งหมดในนิยายทำเล่มแรก
ลงกระดาษเป็นตัวอักษรเกาหลีอย่างไรล่ะ

เขายกยิ้มมุมปากให้ฮันส์ขณะเดินออกไปจากห้องอาหาร

“ฮันส์ ต่อไปก็ฝากด้วยนะ”

“มะ...ไม่ต้องหรอกครับ กระผมจะตั้งใจทำงานให้หนักขึ้นครับ”

ฮันส์ตอบรับอย่างตะกุกตะกักเล็กน้อย ซึ่งเคลก็ไม่ได้ว่าอะไร ทว่าทันที
ที่เปิดประตู เขาก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นวาร์อนยืนรออยู่

“รอน ฉันบอกให้ไปหาอะไรกินได้แล้วไม่ใช่หรือไง”

เขาไม่อยากเห็นหน้าตาแก่นี่จึงบอกให้ไปให้พ้นหน้า แต่นอกจาก
ชายชราจะไม่ทำตามคำสั่งแล้ว กลับยังคอยบ้วนเปียนอยู่ใกล้ๆ เสมอ ถึงแม้
อีกฝ่ายจะรออยู่ด้านนอกประตูตอนที่เคลอยู่ในห้องหนังสือ แต่ก็ยังชวนให้

รู้สึกไม่สบายใจอยู่ดี

“กระผมต้องมาคอยรับใช้นายน้อยครับ”

เคลตะปากรอย่างหงุดหงิดใจเมื่อเห็นรอนส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้

“ช่างเถอะ ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้หรอก ฉันถึงได้บอกให้ไปหาอะไรกินไป ทำไมนายถึงไม่ทำตามที่ผมสั่งล่ะ แล้วก็ไม่ต้องตามมาอีกนะ นายก็รู้นิสัยฉันดีใช้ไหมว่าถ้าตามมาจะเป็นยังไง”

เคลส่งสายตาคมขู่อีกครั้งว่าอย่าขัดคำสั่ง จากนั้นจึงมุ่งหน้าไปยังห้องหนังสือโดยทิ้งรอนไว้ตามลำพัง เมื่อเขาเหลียวมองกลับไปแวบหนึ่งก็ได้เห็นสีหน้าเคร่งขรึมของชายชรา ส่วนอันลึกลับก็ถอนหายใจซ่าๆ ขณะเฝ้ามองภาพนั้น

หงุดหงิดไร้เหตุผลไปหรือเปล่าล่ะ

ด้วยความหวาดหวั่นต้อไปหน้าเคร่งขรึมของนักฆ่าชรา เคลจึงรีบหันหน้ากลับมาและสาวเท้าเข้าไปดันในห้องหนังสืออย่างรีบเร่ง

บนโต๊ะหนังสือตอนนี้มีเพียงความว่างเปล่า กระดาษที่เขาเขียนด้วยตัวอักษรเกาหลีอย่างขะมักเขม้นก่อนมื่อเย็นถูกเผาไปแล้ว แม้ว่าที่นี่จะไม่มีใครรู้จักตัวอักษรเกาหลีก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปลอดภัยไว้ก่อน นอกจากนี้เคลยังสั่งห้ามไม่ให้ใครก็ตามเข้ามาในห้องหนังสือจนกว่าเขาจะอนุญาต

ถึงยังไงก็จำเนื้อเรื่องทั้งหมดได้อยู่แล้ว

แต่ไหนแต่ไรมาคิมรูกชุมักจดจำเรื่องที่ตนเองให้ความสนใจได้เป็นอย่างดี แม้จะผ่านไปหลายปีแต่เขาก็ยังจำซอกับรูปร่างหน้าตาตัวละครในหนังสือการ์ตูนและนิยายได้ แน่แน่นอนว่าหากเป็นสิ่งที่ไม่ชอบ ต่อให้เป็นเรื่องคอขาดบาดตายแก่ไหน เขาก็จำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง ถึงแม้หากพยายามสักหน่อย บางทีผลลัพธ์อาจจะต่างไปก็ตาม

ขณะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เคลก็ครุ่นคิดถึงเรื่องที่จะต้องทำในอนาคตไปด้วย

ก่อนนั้นก็ไปเจอกับชเวฮันพุงนี่ หลังจากนั้น...

มุมปากสองข้างค่อย ๆ วาดออกเป็นรอยยิ้ม

ก็ต้องไปเอาโลมาสักอันสินะ

เขาจะต้องไม่ตายและมีชีวิตที่ยืนยาว แล้วก็ไม่มีเรื่องกับใครด้วย พลังทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับสิ่งนี้ อันดับแรกคือพลังในการป้องกัน สองคือพลังในการรักษา สามคือฝีมือที่ว่องไวกว่าใคร และสุดท้ายคือพลังในการสังหารโดยที่ตนเองไม่ต้องเจ็บตัว

แน่นอนว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการหลีกเลี่ยงสนามรบหรือสถานที่ใดๆ ที่อาจเกิดการนองเลือดขึ้นมา

ขณะที่ครุ่นคิดหาวิธีแก้ไขแผนการอันหละหลวมไปที่ละนิดทีละหน่อย ความอึดก็ชักนำไปให้เคลือบตาลงช้าๆ แม้ในช่วงที่กำลังจมลงสู่ห้วงนิทรา เขาก็ยังคงขบคิดต่อไป

ต่อให้ถึงเวลาที่จะต้องโดนอัด ฉันก็จะไม่ปล่อยให้มันเกิดขึ้น

‘โล่คงกระพัน’ เขามลือลือไปประหวาดนึกถึงพลังที่ไม่อาจจับต้องได้ ซึ่งจะไปเอามาเป็นอย่างไร มุมปากที่ยกขึ้นค่อยๆ เลื่อนตกลงมาโดยไม่รู้ตัว วาสนานั้นไร้เจ้าของ ใครที่ความมั่นใจก่อนก็จะได้เป็นผู้ครอบครอง

เมื่อถึงวันสำคัญ สิ่งจำเป็นที่จะช่วยคลายความกังวลและทำให้ทุกอย่างราบรื่นคืออะไรนะหรือ เคลลคิดว่าอันดับแรกคือการกินมือเข้าให้อิ่มหน้าสำราญ

ถึงจะนึกสงสัยว่าทำไมตนถึงได้เอาแต่กินอย่างเดียวตั้งแต่เข้ามาที่โลกนี้ ทว่าตั้งแต่วันพ่ຸนี้ไป เขาจะไม่มีเวลามากพอให้ตีมดากับมือเข้าแล้ว ดังนั้นจึงตัดสินใจว่าวันนี้จะเพลิดเพลินไปกับมื้ออาหารอย่างเต็มที่

“อะแฮ่ม ได้ยินมาว่าเมื่อวานลูกนอนหลับในห้องหนังสือเธอ”

“ครับ ตามนั้นแหละครับ”

เขาตอบคำถามของเดรธอย่างขอไปทีแล้วสนใจเพียงอาหารตรงหน้าเท่านั้น ถึงการไม่ซายตามองบิดาของตนแม้แต่ครั้งเดียวนั้นจะดูอวดดี แต่ก็ถือว่าสมแล้วที่เป็นอันทพาล

เคลกินเสร็จก่อนจึงลุกจากที่นั่ง เสียงลากเก้าอี้ดังครืดคราดทำให้เขาตกเป็นเป้าสายตาของทุกคน

“ขอตัวก่อนนะครับ”

แม้นั่นจะเป็นกิริยาที่ไม่ถูกต้องตามมารยาทอันสมควร แต่ดูเหมือนว่า บิดาอย่างเดวิดจะชื่นชอบพฤติกรรมของบุตรชายเป็นอย่างมาก เขามองกลับไปมาระหว่างจานอาหารที่ถูกกินจนเกลี้ยงกับใบหน้าของเคลก่อนจะยิ้มออกมา

“ไปเถอะ ออกไปเปิดหูเปิดตาบ้าง”

“ครับ”

เขาต้องรีบออกจากบ้านเพราะวันนี้มีสิ่งที่จะต้องทำมากมาย ทว่าเดวิดกลับรั้งเคลให้หยุดต่ออีกครู่หนึ่ง

“วันนี้ลูกไม่ต้องการเงินเหรอ”

“...ต้องการครับ”

สมกับเป็นครอบครัวผู้มีฐานะจริง ๆ เคลข่มก้นรอยยิ้มที่เกือบปรากฏขึ้นเมื่อได้ยินว่าอันส์จะนำเงินของวันนี้มาให้ จากนั้นก็ออกจากห้องอาหารโดยไม่แม้แต่จะกล่าวขอบคุณ เขาสบตากับบาเซนครู่หนึ่ง ก่อนทำمينเฉยแล้วมุ่งหน้าไปยังประตู

เขาโบกมือไหว ๆ ไล่รอนที่กำลังจะตามมา

“รอน ฉันจะออกไปข้างนอก ไม่ต้องตามมาล่ะ”

ไม่ต้องตามมา” นั่นคือการส่งสัญญาณว่าเคลจอมอับธพาลกำลังจะออกจากคฤหาสน์ด้านหลังปราสาทเจ้าเมืองเพื่อไปตีหม้อในเมื่องเวสเทิร์น ทุกครั้งรอนมักจะออกมาส่งด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนพร้อมกล่าววยพรให้เดินทางปลอดภัย

“วันนี้ไม่ไปห้องหนังสือเหรอครับ”

ทว่าวันนี้รอนกลับเป็นฝ่ายโยนคำถามใส่เขาซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ เคลได้ยินดังนั้นจึงขมวดคิ้วมุ่น

“นั่นดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องที่น่าจะต้องสงสัยนะ รอน”

“...เข้าใจแล้วครับนายน้อย กระผมจะรอต้อนรับตอนกลับมาะครับ”

เมื่อได้ยินคำว่ารอ หว่างคิ้วของเคลก็ยิ่งย่นเป็นรอยลึกกว่าเดิม

“ไม่ต้องรอ”

เคลกระดิกนิ้วเรียกข้ารับใช้คนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงประตูใหญ่ของอาคารหลักให้มาหาและเดินออกไปพร้อมกับอีกฝ่าย ใบหน้ายังคงฉายแววขุ่นเคืองใจให้เห็น ข้ารับใช้ที่เห็นดังนั้นจึงได้แต่เดินตามหลังโดยไม่พูดอะไร

เมื่อพ้นประตูใหญ่ไป เขาก็สามารถมองเห็นสวนกับประตูทางเข้าสู่คฤหาสน์ที่อยู่ไกลออกไปได้อย่างถนัดทั่ว เคลถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง ก่อนเหลือบมองไปด้านหลัง แล้วก็ได้เห็นใบหน้าไร้รอยยิ้มของรอนผ่านช่องระหว่างประตูที่กำลังปิดลง

โลงอกไปที่ที่สลัดเขาออกไปได้

โชคดีที่รอนไม่ถึงด่านขอตามมาด้วย แต่ใบหน้าเคร่งขรึมนั้นช่างน่ากลัว สิ้นดี ถึงอย่างไรตากำนั้นก็ไม่น่ามานี่นะ

ขณะนั่งรถม้าออกจากคฤหาสน์ เคลก็ตัดสินใจว่าต่อไปนี้จะใจดีกับรอนให้มากขึ้นและพยายามยั่วโมโหอีกฝ่ายให้น้อยลง

ใช้เวลาไม่นานนักเคลก็มาถึงจุดหมาย

“นายน้อย ไซ่ที่นี่หรือเปล่าครับ”

คนขับรถม้าเปิดประตูพลาถมาด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น แถมยังสอดสายตามองร้านค้าตรงหน้าอย่างระมัดระวังพร้อมสีหน้าสับสน

“อืม ไซ่”

เคลลงจากรถม้าโดยสวมเสื้อผ้าเรียบง่ายที่สุดเท่าที่มี แม้ว่าเสื้อผ้าเหล่านั้นจะยังดูหรูหราอลังการในสายตาคนอื่นเหมือนทุกทีก็ตาม นับตั้งแต่รถม้าประดับตราสัญลักษณ์ของตระกูลเคนดท์เคลื่อนเข้ามา บริเวณรอบข้างก็ปราศจากผู้คน

เคลเงยหน้ามองป้ายหน้าร้าน

“กลิ่นชาหอมพร้อมบทกวี”

ร้านน้ำชาที่ขายชาพร้อมบทกวีแห่งนี้เป็นอาคารสามชั้นที่ดูสะอาดและหรูหรา เจ้าของอาคารหลังนี้เป็นเศรษฐีผู้มั่งคั่ง อีกทั้งยังเป็นบุตรนอกสมรสของผู้นำสมาคมการค้าขนาดใหญ่ซึ่งร่ำรวยยิ่งกว่าเคลเสียอีกแน่นอนว่าเจ้าตัวจะต้องใช้ชีวิตโดยปิดบังตัวตนที่แท้จริงเอาไว้

น่าจะประมาทเล็มสามที่เขาเดินทางไปเมืองหลวงแล้วได้พบขเวอั้นที่นั่น ต่อให้จะเกิดมาเป็นลูกนอกสมรส แต่เขาก็คงจะได้เป็นเจ้าของสมาคมการค้าไซ่ไหมนะ

เขาคือคนที่ร้องให้คร่ำครวญและสาบานต่อหน้าซเวฮันว่าจะเป็นเจ้าของสมาคมการค้าให้ได้ เคลอ่านถึงแค่ช่วงต้นเท่านั้นเลยไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วจะทำได้ตามที่พูดหรือเปล่า แต่เนื่องจากอีกฝ่ายเป็นตัวละครที่คอยสนับสนุนตัวละครหลัก จึงเป็นไปได้ว่าจะกลายเป็นเจ้าของสมาคมการค้าจริงๆ

เคลออกคำสั่งคนขับรถม้าที่ยืนเหนือแดกพลักพลงมองมาด้วยสายตาละล่ำลึง

“ไปได้แล้ว”

“ครับ?”

“ต้องให้ฉันพูดรอบที่สองหรือไง”

“ไม่ใช่ครับ แต่ว่า...นายน้อยจะไม่ให้กระผมคอยอยู่รับใช้หรือครับ”

เคลตอบอย่างขอไปที่พลงเปิดประตูเข้าร้านน้ำชาไป

“ใช่ ฉันจะอยู่ที่นี้พักใหญ่แล้วจึงจะกลับ”

ชายหนุ่มได้ยินเสียงถอนหายใจดังเฮือกจากด้านหลัง ทว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเขากลับเป็นเสียงไพเราะนุ่มนวลที่ตั้งขึ้นมากกว่า

กริ่ง

เสียงกระดิ่งอันแผ่วเบาดังกังวานประกาศถึงการปรากฏตัวของเคลในร้านน้ำชา

เคลยืนอยู่ตรงทางเข้าพลงกวาดตามองไปรอบๆ เนื่องจากยังเข้าอยู่ร้านน้ำชาแห่งนี้จึงมีลูกค้าไม่มากนัก แต่ก็พอจะสัมผัสได้ว่าทุกคนล้วนตื่นตระหนกเมื่อเห็นเขา

ก็แน่ละ จะบอกว่าในอาณาเขตนี้ไม่มีใครไม่รู้จักเคลก็ว่าได้ เพราะเขามักจะทำลายข้าวของในร้านค้า และเป็นเป้าหมายอันดับหนึ่งที่บรรดาเจ้าของร้านต่างพากันหลีกเลี่ยง

“ยินดีต้อนรับครับ”

ถึงอย่างนั้นเจ้าของร้านก็ยังกล่าวต้อนรับอย่างอบอุ่น เคลจึงมองชายซึ่งดูเหมือนลูกหมูตัวน้อยที่เอ่ยทักทายเขาจากเคาน์เตอร์ด้วยสายตาเรียบเฉย

นั่นคงเป็นเจ้าของร้านสินะ

บิลลอส บุตรชายนอกสมรสผู้มั่งคั่ง ในหนังสือบรรยายไว้ว่าเขา มีใบหน้าและรูปร่างกลมเกลี้ยงคล้ายลูกหมู ส่วนรอยยิ้มอันสดใสของเจ้าตัว ก็ช่วยสร้างความรู้สึกดีแก่ผู้พบเห็นได้มากที่สุดทีเดียว

ดูเหมือนกระปุกอมสินหมูเลยแฮะ

เคลย์บิเรียญทองออกมาหนึ่งเหรียญแล้ววางลงบนเคาน์เตอร์ พลังเอ๋อสัง

“วันนี้ฉันจะอยู่ที่ชั้นสามทั้งวัน”

บิลลอสมองเคลทั้งใบหน้าเนียนยิ้ม ชายหนุ่มชำเลื่องมอตอบก่อน จะซีไปทางชั้นหนังสือ

“ขอซาอะไรก็ได้ที่ไม่เบรี่ยว แล้วนอกจากบทกวีที่ฉันมีนิยายใหม่”

กีก

ใครบางคนวางถ้วยชาเสียงดัง ขณะจ้องมองบิลลอส เคลก็นึกสงสัย ว่าใครกันที่วางถ้วยชารุนแรงแบบนี้ เขาก็แค่ชอบนิยายมากกว่าหนังสือ รวมบทกวีเองนี่

“แน่นอนครับ ที่ร้านของเราก็มีนิยายมากมายเช่นกันครับท่านลอร์ด”

“งั้นเธอ ถ้างั้นขอเรื่องที่คุณกที่สุดหนึ่งเล่มกับซาหนึ่งถ้วย แล้วเอามาให้ฉันทีโตะ”

“ครับ ผมจะจัดการให้ครับ”

เหรียญทองของเคลตกลงบนมืออวบอ้อมของบิลลอส เขาหันหลังให้ เจ้าของร้านที่กำลังเตรียมจะทอนเงิน

“เก็บไว้เถอะ คราวหน้าฉันก็จะมาตี๋มซาอีก”

“...ถึงอย่างนั้นก็ยังมากเกินไปอยู่ดีนะครับ”

เหรียญทองหนึ่งเหรียญมีค่าเท่ากับหนึ่งล้านเกลลอน เคลวางเงิน มูลค่าเทียบเท่าเงินหนึ่งล้านวอนลงบนโตะ ในที่สุดเขาก็ได้ลองทำสิ่งที่อยาก ทำจริง ๆ ลักที

“ฉันรวย เก็บไว้เป็นทิบก็แล้วกัน”

นั่นคือการผลาญเงินอย่างแท้จริง ถึงแม้บิลลอสจะมีเงินเยอะกว่าเขาก็เถอะ แต่เคลยังมีโอกาสอีกมากมายให้หาเงินได้ในอนาคต

เคลพักพืดไปทางโตะทั้งหมดที่อยู่บริเวณชั้นหนึ่งด้วยท่าทางวางมาด
 “ถ้ามันมากเกินไปก็เปลี่ยนเป็นค่าน้ำชาของทุกคนที่นั่นละถ้วยแล้วกัน”
 เขาเคยนึกอยากจะลองทำโกลเดินเบล¹ ดูสักครั้ง วันนี้ตอนที่บอกเดวู
 ว่าต้องการเงินติดกระเป๋าสักหน่อยก็ได้รับเหรียญทองมาสามเหรียญ ซึ่ง
 มีค่าเท่ากับสามล้านเกลลอน

“ท่านลอร์ดครับ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

“โอ๊ย หนวกหู ไปเอามา”

สมแล้วที่เป็นอันธพาล เคลทำตัวเป็นลูกค้ำผู้หยาบคายได้โดยไม่รู้สึก
 ตะขิดตะขวงใจแล้วมุ่งหน้าขึ้นไปยังชั้นสาม

เขาได้ยินเสียงกระซิบกระซาบดังมาจากข้างหลัง ถึงอย่างไรก็มีข่าวลือ
 ไม่ได้มากมายเกี่ยวกับคุณชายอันธพาลอย่างหมอนี่อยู่แล้ว เคลจึงคิดว่า
 ไม่จำเป็นต้องสนใจ

“อย่างที่คิดเลย”

เนื่องจากยังเป็นช่วงเช้าตรู่ บนชั้นสามจึงยังไม่มีลูกค้า เคลเลือกที่นั่ง
 ตรงมุมด้านในสุดแล้วมองลงไปผ่านหน้าต่าง

ตรงนี้แหละใช่เลย

จุดนี้เป็นที่หนึ่งที่สามารถมองเห็นประตูเมืองเวสเทิร์นได้ชัดที่สุด
 เคลวางแผนไว้แล้วว่าวันนี้ตนจะคอยเฝ้ามองชเวฮันจากมุมนี้

หมอนั้นจะโดนไล่ออกไปจากประตูเมืองแต่เช้าตรู่เลยใช่ไหมนะ

หลังจากฝั่งชาวบ้านที่ตนผูกพันทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ชเวฮันก็ออก
 เดินทางไปตามทิศทางที่พอจำได้จากคำบอกเล่าของชาวบ้าน ซึ่งนั่นคือที่ตั้ง
 ของเมืองเวสเทิร์น

ชเวฮันมาয়ป่าแห่งความมืดตอนอยู่ชั้น ม.ปลายปีหนึ่งและอาศัยอยู่
 ที่นั่นนานหลายสิบปี แน่หนอนว่าเวลาส่วนใหญ่ของเขาหมดไปกับการพยายาม

¹วัฒนธรรมการดื่มในบาร์อย่างหนึ่ง โดยจะสั่งเครื่องดื่มเพื่อแสดงความประสงค์
 ว่าจะเลี้ยงเครื่องดื่มทุกคนในร้าน การสั่งเครื่องดื่ม 1 ครั้งจะเรียกเป็นรอบ การสั่งเครื่องดื่ม
 1 ครั้ง เท่ากับเลี้ยงเครื่องดื่มคนทั้งร้าน 1 รอบ

เอาชีวิตรอดในป่า จึงทำให้โตมาโดยมีทัศนคติผิดแผกจากคนทั่วไป แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นเด็กมีเหตุผลมากกว่าที่คิด

เขาต้องมารายงานที่ปราสาทสิ

แม้จะเป็นหมู่บ้านอันห่างไกล แต่หมู่บ้านแฮร์ริสก็นับเป็นอาณาเขตของเคนต์เฮนริทิส ดังนั้นหากชเวฮันอยากจะทำงานศพ ต่อให้เป็นงานเล็กๆ ก็ต้องเดินทางมาที่เมืองเวสเทิร์นก่อนเป็นอันดับแรก

นอกจากนั้น เขายังวางแผนว่าจะสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มคนที่ตนพลั้งมือสังหารตอนคลุ้มคลั่งไปชั่วขณะจนไม่ทันได้เค้นข้อมูลอะไรเลยอย่างไรก็ตาม การให้เกียรติแก่ดวงวิญญาณผู้ล่วงลับก็ต้องมาก่อนการแก้แค้น

เฮ้อ ดูยังไงเขาก็ช่างเป็นคนที่รักพวกพ้องจริงๆ

เมื่อสูญเสียบุคคลสำคัญทั้งหมดในรอบหลายสิบปีไปพร้อมกันในคราวเดียว จึงช่วยไม่ได้ที่สภาพจิตใจของเขาจะบิดเบี้ยวไปชั่วขณะ ในเวลานั้นเคลเริ่มมีการโต้เถียงกับชเวฮันอยู่ครั้งสองครั้ง และจบลงด้วยการยั่วโมโหอีกฝ่ายเข้าอย่างจัง

เขานึกถึงสิ่งที่เคลในหนังสือเคยกล่าวไว้

“ต่อให้คนชั้นต่ำพวกนั้นจะตายไปเป็นสิบๆ คน แล้วมันเกี่ยวอะไรกับอาณาเขตของเราด้วยไม่ทราบ เหล่าหนึ่งแก้วที่ฉันดื่มยังมีค่ามากกว่าชีวิตของพวกเขาเสียอีก”

ชเวฮันหัวเราะเยาะคำพูดเหล่านั้นก่อนจะกล่าวต่อ

“เป็นความคิดที่น่าสนใจดีนี่ สงสัยจังว่าความคิดพวกนั้นจะเปลี่ยนไปได้หรือเปล่า”

“ลองพิสูจน์ดูไหมล่ะ”

ซึ่งการพิสูจน์ที่ว่าก็คือการอัดเคลจนปางตาย ส่วนเคลเองแม้จะโดนทุบตีโน้มขนาดนั้น แต่ก็ยังยืนยันกรานในความคิดของตนจนถึงที่สุด

“อา ชนลูกชะมัด”

เคลมองชนแขนที่ลุกชันแล้วลูบแขนตนเองด้วยความรู้สึกขบถของ-

สยองเกล้า ก่อนจะรีบจิบชาที่บิลลอสนำมาวางไว้ และทันทีที่มองออกไปนอกหน้าต่าง เขาก็ต้องขนลุกขึ้นมาอีกครั้ง

หมอนั่นไง

ในยามเช้าตรู่ที่ประตูเมืองได้เปิดออก เด็กหนุ่มในชุดชชะมุกชะมอมเต็มไปด้วยรอยเขม่าสีดำราวกับโดนไฟเผา ก็ปรากฏตัวขึ้น เขาคือชเวฮันนั่นเอง เคลไม่ได้ลุกจากที่นั่งและเฝ้าสังเกตชเวฮันจากตำแหน่งเดิม

อีกฝ่ายวิ่งมาอย่างบ้าคลั่งด้วยความเร็วอันน่าทึ่งในระยะทางที่ปกติแล้วต้องใช้เวลานั่งรถม้าประมาณหนึ่งสัปดาห์ เพราะแบบนั้นสภาพของชเวฮันจึงดูไม่ได้เอาเสียเลย แน่หนอนว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านก็เป็นสาเหตุของสภาพสะบักสะบอมนี้ด้วยเช่นกัน

ชเวฮันที่เดินก้มหน้าก้มตาเข้ามาอย่างไร้เรี่ยวแรงถูกเหล่าทหารยามขวางเอาไว้ เคลไม่รู้ว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่ชเวฮันนั้นสายตาระยะให้กับคำพูดของทหารยาม

คงจะถามว่ามีบัตรประจำตัวหรือเปล่าละมัง

โดยทั่วไปแล้วเหล่าทหารยามของเมืองเวสเทิร์นจะมีนิสัยอ่อนโยน แต่พวกเขาก็ปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดเช่นกัน ซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของเจ้าเมืองอย่างเคานต์เดิร์ธ

“โดนไล่ไปแล้วแฮะ”

ชเวฮันยอมเดินกลับออกไปนอกประตูแต่โดยดีตามคาด เขาไม่มีท่าทีต่อต้านชัดเจน เพราะการวิ่งมาตลอดทั้งวันทำให้สติสัมปชัญญะที่พราวเลือนไปชั่วขณะฟื้นคืนมา และคอยย้ำเตือนตนเองว่าอย่าฆ่าผู้บริสุทธิ์

ชเวฮันจะรอดอยู่ตรงนั้นจนถึงตอนกลางคืน พอดึกแล้วเขาก็จะแอบปีนข้ามกำแพงเข้ามา

จากนั้นก็จะได้เจอเคลซึ่งกำลังดื่มเหล้าและเดินเตร็ดเตร่อยู่ในเมืองตอนกลางคืน

ครี๊ด

เพราะเคลอยู่คนเดียว เสียงเลื่อนเก้าอี้ขณะลุกขึ้นจึงค่อนข้างดัง

เขาลงไปออกบิลลอสที่เคาน์เตอร์ชั้นล่าง

“ฉันจะออกไปข้างนอกสักพักแล้วจะกลับมาอีก อย่าเพิ่งเก็บโต๊ะล่ะ”

“ครับ ท่านลอร์ด แล้วพบกันใหม่ครับ”

เคลออกจากร้านน้ำชาโดยเมินรอยยิ้มสดใสจนแก้มแทบปริของบิลลอส

“เขาไม่ได้ทำลายข้าวของอะไรสักอย่างเลยเธอ!”

เคลได้ยินเสียงของใครบางคนดังออกมาจากร้านน้ำชา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ต้องสนใจ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม วันนี้เขาต้องวางมือเพื่อที่ได้รับโล่คงกระพันมาไว้ในครอบครอง

โล่คงกระพัน

นั่นไม่ใช่ชื่อสิ่งของแต่อย่างใด หากพูดให้ใกล้เคียงที่สุดก็คงจะเป็นโล่ที่จับต้องไม่ได้ซึ่งคล้ายกับโล่ป้องกันของพวกนักเวท ทว่ารายละเอียดกลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากโล่คงกระพันที่ว่านี้ใกล้เคียงกับพลังวิเศษมากกว่าเวทมนตร์

ส่วนเรื่องตลกก็คือมนุษย์ที่สร้างพลังนี้ขึ้นมาและเสียชีวิตหลังจากนั้นเป็นถึงสาวกผู้เลื่อมใสในเทพเจ้า

มีแต่เรื่องแปลก ๆ ผสมปนเปกันเยอะเยอะไปหมด

เช่นเดียวกับประวัติศาสตร์ในโลกแฟนตาซีทั้งหลาย โลกแห่งนี้ก็มีประวัติศาสตร์มาตั้งแต่ยุคโบราณเช่นกัน ในสมัยนั้นเวทมนตร์ยังไม่ก้าวหน้าและไม่ใช่อุคสมัยที่การต่อสู้ด้วยหอกหรือดาบได้รับการพัฒนาไปจนถึงขีดสุด

ในทางกลับกัน นั้นเป็นสังคมที่แสดงถึงพลังอันเป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดซึ่งไม่อาจได้รับการฝึกฝน หรือไม่ก็เป็นพลังที่ได้รับมาโดยบังเอิญจากสิ่งเหนือธรรมชาติ พลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสังคมยุคนั้นคือพลังวิเศษ พลังศักดิ์สิทธิ์ และพลังแห่งธรรมชาติ หรือกล่าวได้ว่าเป็นพลังแรกเริ่มในยุคบรรพกาล

พลังเหล่านั้นจะแฝงอยู่ในสถานที่บางแห่งหรือวัตถุบางอย่างตามจุดต่างๆ ทั่วทวีปมาเน็นนาน หากไขปริศนาได้ตรงตามเงื่อนไขที่มีเพียงไม่กี่ข้อก็จะสามารถรับพลังนั้นไปครอง

พลังโบราณ

ตามปกติเมื่อเหล่าวีรบุรุษได้รับพลังเหล่านั้นมา พวกเขาก็มักใช้มันเป็น

พลังเสริมชั่วคราวมากกว่านำมาใช้เป็นพลังหลักของตน ซึ่งนั่นคือพลังที่เคล
ต้องการ

แน่นอนว่ายกเว้นพลังศักดิ์สิทธิ์ไว้หนึ่งอย่าง

เขาไม่อยากพัวพันกับเรื่องของเทพเจ้า ทูตสวรรค์ หรือว่าปีศาจตนใด
ตั้งนั้นสุดท้ายแล้วพลังที่เคลต้องการ ก็คือพลังแต่กำเนิดและพลังจาก
ธรรมชาติ

เพราะว่ามันไม่ต้องใช้ความพยายามมากนักยังไม่

พลังแบบนั้นสอดคล้องความต้องการของเขาพอดี เพราะสุดท้าย
การใช้ดาบและเวทมนตร์ล้วนต้องอาศัยความพยายามในการฝึกฝนไม่ใช่
หรือไง ซึ่งเขาไม่ชอบอะไรแบบนั้นเลย

อารยธรรมโบราณที่ปรากฏใน*ก่าเนดวีรชน* ไม่ได้มีความแข็งแกร่ง
อะไรนัก แตกต่างจากนิยายเรื่องอื่น

เมื่อเทียบการพัฒนาของมนุษยชาติที่ก้าวไปข้างหน้ากับเวทมนตร์
ซึ่งอาศัยพลังจากธรรมชาติและศาสตร์การัญญาเชิงปฏิบัติที่มีข้อบังคับมากมาย
พลังจากธรรมชาติที่อารยธรรมโบราณทิ้งไว้ก็เป็นได้เพียงพลังไร้ค่าเท่านั้น
รวมไปถึงพลังวิเศษแสนกระจุกองกองที่สลายไปเพราะการโจมตีเบาๆ
เพียงครั้งเดียวด้วยเช่นกัน

กระทั่งเหล่าผู้กล้าเองหากไม่จำเป็นก็ไม่เลือกใช้พลังเหล่านั้นเป็น
พลังเสริมเช่นกัน

ด้วยการรวบรวมพลังเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านั้น ฉันก็น่าจะพอแข็งแกร่ง
ขึ้นแล้ว

นั่นเป็นเป้าหมายที่น่าพึงพอใจทีเดียว

นอกจากนั้น เคลยังพอรู้เกี่ยวกับพลังโบราณที่ช่วยเสริมความแข็งแกร่ง
ให้กับพลังเหล่านั้นด้วย และเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว เขาจึงเริ่มค้นหา
พลังโบราณที่ถูกฝังอยู่ในเมืองเวสเทอร์น ซึ่งตอนนี้ก็พบวิธีที่จะได้รับพลังนั้น
มาแล้ว

“อะ...ท่านลอร์ด ยินดีต้อนรับครับ”

เคลทำเพียงพยักหน้ารับคำทักทายจากเจ้าของร้านขนมปังที่ค่อมตัวลง

จนศีรษะแทบแตกพื้น

เจ้าของร้านขนมปังล้ำลึกลมหายใจตนเองแล้วส่งเสียงออกมาดังเหือกเคลรู้สึกเห็นใจอีกฝ่ายที่ตัวลั่นนั่งกเพราะการปรากฏตัวของอันทพัลอย่างเขาจึงแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นและจัดการธุระของตนเองต่อไป

“ขอขนมปังหน่อย”

“ครับ?”

เขาเข้าไปที่ขนมปังทั้งหมดบนชั้นวางและพูดด้วยเสียงเฉียบขาด

“ตั้งแต่ตรงนี้จนถึงตรงนี้”

แกรีง

เหรียญทองที่เคลหยิบออกมาหมุนกลิ้งลงบนเคาน์เตอร์

“ห่อให้ด้วย”

เขากล่าวเสริมกับเจ้าของร้านขนมปังที่ตัวแข็งทื่อไปแล้ว

“ถ้าจ่ายเพิ่มอีกสองสามเหรียญทองก็น่าจะพอสำหรับค่าขนมปังทั้งสัปดาห์ใช่ไหม?”

ดวงตาเจ้าของร้านขนมปังที่จับจ้องเหรียญทองเปลี่ยนทิศทางไปยังเคลนั้นเป็นค่าขนมปังที่มากเกินไปด้วยซ้ำ เมื่อเคลเห็นหยันตาไหวระริกของอีกฝ่าย เขาจึงเอ่ยขึ้นอย่างเย็นชา

“ถ้าไม่เอา ฉันฉันไปที่อื่นแล้วกัน”

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ท่านลอร์ด ผมจะจัดเตรียมให้โดยเร็วที่สุดครับ”

เจ้าของร้านขนมปังมีท่าที่สุภาพนอบน้อมด้วยเหตุผลที่ต่างไปจากก่อนหน้านี้ แล้วรีบจัดการขนมปังอย่างว่องไว ไม่นานนักเคลก็ออกจากร้านโดยแบกกระสอบขนมปังไว้บนบ่า ถึงจะเป็นขนมปังแต่ก็หนักใช้ได้ น้ำหนักบนบ่านั้นพานให้เขาทำหน้านิ้วคิ้วขมวด ก่อนเดินออกไปที่ถนนโดยไม่สนใจเจ้าของร้านที่ตามมาส่ง

เคลก้าวไปตามถนนอย่างไม่รีบร้อน พลังมองผู้คนที่สะดุ้งโหยงยามสบตากับเขาแล้วรีบเบนสายตาไปยังมุมใดมุมหนึ่ง

ต่างจากเกาหลิลิบลับเลยแฮะ สม่กับเป็นโลกแฟนตาซีจริงๆ

เคลเดินผ่านตลาดที่อบอวลไปด้วยบรรยากาศอันเป็นเอกลักษณ์ของความแฟนตาซีพลางกวาดตามองไปรอบ ๆ

“อืม”

“อีก”

ทุกครั้งที่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในตลาดบังเอิญสบตากับเขา ก็มักจะมีท่าทีตื่นตกใจและรีบร้อนหลบตา

จึ๊ ๆ ถึงจะเป็นเรื่องปกติก็เถอะ แต่หมอนี่คงทำตัวอันธพาลจริง ๆ แะ

เคลสาปแช่งตนเองขณะเดินออกจากตลาดก่อนมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกของเมืองเวสเทิร์น

หากไปทางทิศตะวันตกของเมืองก็จะพบกับที่ตั้งของเขตสลัม ไม่ว่าอาณาเขตแห่งนั้นจะมั่งคั่งร่ำรวยเพียงใดก็ย่อมมีคนยากจนอยู่เสมอ

โดยปกติแล้วผู้คนก็มักจะคิดแบบนี้กันทั้งนั้น

‘อ้อ ถ้าแบ่งอาหารให้คนจนแล้ว ก็จะได้รับโอกาสพิเศษกลับมาสินะ’

แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่เช่นนั้น

ทันทีที่เคลก้าวเข้าไปในเขตสลัม เขาก็เห็นสายตามากมายที่ชำเลื่องมองมา สถานที่แห่งนี้มีทั้งผู้คนที่เกี่ยวข้องกันอย่างยิ่งและคนที่ต้องดิ้นรนสุดชีวิตอาศัยอยู่ร่วมกัน

แม้จะไม่รู้จักหน้าค่าตาของท่านเคานต์ผู้ปกครองอาณาเขต แต่ต่อให้เป็นคนจน พวกเขาก็ยังรู้ว่าหน้าตาของเคลเป็นอย่างไร สำหรับคนที่เอาแต่ทำตัวนุ่งกางเกงไปทั่วไม่ว่าจะเป็นในตลาด ร้านเหล้า หรือจัตุรัสกลางเมืองแบบนั้น ไม่ว่าจะใครก็ต้องรู้จักเขาเป็นอย่างดี

“จึ๊”

ไม่แน่ว่าเป็นเพราะกลิ่นหอมที่มาจากเคลหรือเปล่า ต่อให้จะเป็นอันธพาล ก็ยังมีดวงตาสองสามคู่คอยมองตามหลังไปตลอดทาง ทว่าเขาเพิกเฉยสายตาเหล่านั้นและยังคงมุ่งหน้าต่อไป

ปลายรองเท้าหนังราคาแพงเริ่มสกปรกขึ้นทีละน้อยจากแอ่งน้ำคร่ำตามพื้น กลิ่นเหม็นที่ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นของอะไรวนเวียนอยู่ตรงปลายจมูกพานให้ใบหน้าของเคลเหยเก้ไปโดยปริยาย ชายหนุ่มจึงยิ่งสาวเท้าให้เร็วขึ้น

คิมรุษูพบว่าตนเองกลายเป็น *เคล เฮนิกุส* คุณชายอันธพาล
แห่งตระกูลคานตันในนิยายเรื่อง *ก้านิกรวิเศษ* แกมเจ้าหมอนี่
ยังไปหาเรื่องตัวเองที่จิตใจมืดบึ้งแล้วลงเอยที่ถูกรุกขตึจน่วม
คิมรุษูไม่ต้องการมีจุดจบแบบเดียวกับเคลในต้นฉบับ
และปรารถนาเพียงใช้ชีวิตสุขสบายไปวัน ๆ เท่านั้น อันดับแรก
เขาต้องแข็งแกร่งมากพอจะปกป้องตนเอง จากนั้นก็อย่ายั่วโมโห
ตัวเองและช่วยอีกฝ่ายรวบรวมพรรคพวก แต่ดูเหมือนหนทาง
สู่ชีวิตเรียบง่ายของเขาจะไม่ได้ง่ายดายเป็นอย่างที่คิด

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7960-0

9 786161 879600

495 บาท